

LÜHIKESED SÕNAD

LÜHIKESED SÕNAD

Autor:

Bediuzzaman Said Nursi

Tõlgitud inglise keelest:

Kucuk sozler (Estonca)

Tõlkija:

Aivar Loopalu

Keeletoimetaja:

Rita Kartau

Kujundaja:

Abdullah Branković

Web:

www.risaleshop.com

ISBN 978-83-63796-24-2

Esimene väljaanne

Autoriõigus 2014

See raamat on autoriõigusega kaitstud. Raamatu osi või tervet raamatut on lubatud kasutada hariduslikel eesmärkidel tingimusel, et kasutatud informatsiooni ei ole mingil viisil tsiteeritud väljaspool konteksti ega kasutatud kasu teenimise eesmärgil ning et teksti allikas on märgitud.

Üks elu, usk ja kummardamine

Risale-i Nur kogumikust

LÜHIKESED SÕNAD

Bediuzzaman
Said Nursi

Tallin, 2014

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَبِهِ نَسْتَعِينُ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ عَلَى
سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

„JUMALA, KÕIGE ARMULISEIMA JA
HALASTAVAIMA NIMEL!“

*'Kõik ülistused olgu Jumalale, kõikide maailmade
Isandale. Ning õnnistused ja rahu olgu meie juhile
Muhammedile ning tema perele ja kaaslastele.'*

Vend! Kuna sa tahtsid minult mõnda nõuannet, siis kuula mõningaid tõdemusi, mis esinevad kaheksas lühikeses jutus, mis on sinu kui sõduri jaoks pandud sõjalist laadi võrdlustesse. Ma leian oma hinge vajamas nõu rohkem, kui keegi teine. Ükskord ma kõnetasin oma hinge kaheksa sõnaga, mis olid inspireeritud minule kasu toonud kaheksast Koraani värsist. Nüüd kõnetan ma enda hinge nendesamade sõnadega, aga lühidalt ja tavainimeste keeles. Kes iganes soovib, võib kuulata koos minuga.

ESIMENE SÕNA

Bismillah

„*Bismillah*“ (Jumala nimel) on kõikide heade asjade algus. Meie ka alustame sellega. Tea, oo minu hing! Nii nagu see pühitsetud fraas on islami sümbol, retsiteerivad seda ka kõik olendid läbi oma keelekasutuse. Kui sa tahad teada, millise ammendamatu jõu, millise lõpmatu helduse allikaks *Bismillah* on, siis kuula järgmist lugu, mis on esitatud võrdluse vormis. See on järgnev:

Keegi, kes teeb retke läbi Araabia kõrbete, peab reisima hõimujuhi nimel ning sisenema tema kaitse alla, sest ainult sellel viisil võib ta olla päästetud röövlite rünnakutest ja kaitsta oma vajadusi. Üksi olles hävib ta loendamatute vaenlaste ja vajaduste ees. Nii läksid kaks meest sellisele retkele ning sisenesid kõrbesse. Üks neist oli tagasihoidlik ja alandlik, teine aga uhke ja ennasttäis. Alandlik mees kasutas hõimujuhi nime, samas kui uhke mees seda ei teinud. Esimene reisis turvaliselt igal pool,

kuhu ta läks. Kui ta kohtas röövleid, ütles ta: „Ma reisin selle-ja-selle hõimujuhi nimel“, ning nood ei tülitanud teda. Kui ta jõudis telkideni, koheldi teda selle nime pärast austusväärselt. Aga uhke mees koges oma rännaku jooksul kirjeldamatuid õnnetusi. Ta värises kõigi ees ning kerjas kõigilt. Teda alandati ning temast sai põlgusobjekt.

Minu uhke hing! Sina oled rändur ja see maailm on kõrb. Sinu võimetusel ja vaesusel pole piiri ning sinu vaenlased ja vajadused on lõpmatud. Kuna see on nii, siis võta igavesti eksisteerinud ja igavesti edasi eksisteeriva kõrbe Isanda ja Valitseja nimi ning ole kaitstud kogu universumi ees anumisest ja iga juhtumi ees värisemisest.

Jah, see värss on nii õnnistatud varamu, et sinu lõpmatu võimetus ja vaesus seob sind lõpmatu võimu ja halastusega; see teeb sinu võimetuse ja vaesuse kõige vastuvõetavamateks eestkostjateks Kõige Vägevaima ja Kaastundlikuima Kohtus. Isik, kes tegutseb, öeldes: „Jumala nimel“, sarnaneb sellele, kes paneb end sõjaväkke kirja. Ta tegutseb valitsuse nimel; ta ei karda kedagi; ta räägib,

tegutseb ning talub kõike seaduse ja valitsuse nimel.

Alguses me ütlesime, et kõik olendid lausuvad: „Jumala nimel“ oma keelekasutuses. Kas see on nii? Jah, nii see on. Kui sa oleks näinud, et üks isik oleks tulnud ja ajanud linna kõik elanikud jõuga mingisse kohta ja neid tööle sundinud, siis sa oleksid kindel olnud, et ta ei tegutsenud enda nimel ega läbi oma võimu, vaid oli sõdur, kes tegutses valitsuse nimel ja toetudes kuninga võimule.

Samal moel kõik asjad tegutsevad Kõikvõimsa Jumala nimel; asjad, nagu seemned ja terad, kannavad hiiglaslikke puid ainult minutiks oma peades; nad kergitavad selliseid koormaid nagu mäed. See tähendab, et kõik puud ütlevad: „Jumala nimel“, täidavad oma pihud halastuse varamust ning pakuvad seda meile. Kõik aiad ütlevad: „Jumala nimel“ ning muutuvad kateldeks Jumaliku väe köökidest, kus on valmistatud lugematul valikul erinevaid toite. Kõik õnnistatud loomad, nagu lehmad, kaamlid, lambad ja kitsed, ütlevad: „Jumala nimel“ ning toodavad halastuse küllusest piimaallikaid, pakkudes

Varustaja nimel meile kõige õrnamat ja puhtaimat toitu nagu eluvett. Taimede, puude ja rohu juured ning juurevõrsed, pehmed nagu siid, ütlevad: „Jumala nimel“ ning läbistavad maapinna ja tungivad läbi kõva kivi.

Lausudes Jumala, Kõige Halastavaima, nime, saab kõik neile allutatud. Juured, levides läbi kõva kivi ja maapinna ning tootes vilju sama lihtsasti nagu oksad, mis laotuvad õhus laiali ja toodavad vilju, ja õrnad rohelised lehed, mis säilitavad niiskust ääretu kuumuse käes mitmeteks kuudeks, löövad vastu loodusteadlaste suud ning suskavad sõrmega nende pimedatesse silmadesse, öeldes: „Isegi kuumus ja kõvadus, mida te kõige rohkem usaldate, on käsu all.“ Nagu Moosese (rahu olgu Temaga) kepp, vastab iga juurevõrse käsule

فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ

„Me ütlesime: Löö oma kepiga vastu kivi.“ (Elbekare: 60) ning nad lõhestavad kivi. Ning õrnad lehed, õhukesed kui sigaripaber, retsiteerivad kaitseks tule kuumuse eest värssi:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا

„Oo tuli, ole jahe ja turvaline“ (El-Anbija: 69), olles nagu Aabrahami (rahu olgu Temaga) kaaslased.

Kuna kõik asjad ütlevad: „Jumala nimel“, ja, kandes Jumala nimel Tema õnnistusi, annavad neid meile, peaksime ka meie ütlema: „Jumala nimel.“ Me peaksime andma Jumala nimel ja võtma Jumala nimel. Ja me ei tohiks võtta hoolimatutelt inimestelt, kes jätavad unarusse Jumala nimel andmise.

Küsimus: Me maksame hinda inimestele, kes on kui ettekandjad. Nii et mis hinda Jumal, kes on õige omanik, tahab?

Vastus: Jah, hinnaks, mida Tõeline helduste Andja tahab, on kolm asja: üks on meelespidamine, teine on tänu ja kolmas on mõtisklemine. Alustades „Jumala nimel“ ütlemine on meelespidamine, ning lõpetades „Kõik kiitused olgu Jumalale“ lausumine on tänu. Ja helduste, mis on hindamatud kunstiteosed, olles Unikaalse ja Igavesti Palutu võimu imed ja Tema halastuse kingid, tajumine ning nende üle mõtisklemine on peegeldamine. Kuitahes rumal ka on suudelda jalga alandlikul mehel, kes annab kuninga hindamatu kingi sulle üle, ning kingi omanikku mitte ära tunda,

on siiski tuhat korda rumalam ülistada ja armastada helduste näilist allikat ning unustada Tõeline helduste Andja.

Oo minu hing! Kui sa ei taha olla sellisel viisil rumal, siis anna Jumala nimel, võta Jumala nimel, alusta Jumala nimel ning tegutse Jumala nimel. Ja nii on need asjad kokkuvõtlikult!

Usk kannab Paradiisi seemet
ja uskmatus Põrgu seemet.

TEINE SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

„Need, kes usuvad nähtamatut“.

Kui sa tahad mõista, millist üüratut õnne ja heldust, millist hoomamatut naudingut ja kergendust leidub usus Jumalasse, siis kuula seda lugu, mis on esitatud võrdluse vormis:

Ükskord läksid kaks meest teekonnale, et teha äri ning osa saada naudingutest. Üks alustas rännakut isekalt halvaendelises suunas ning teine vagal ja soositud viisil.

Kuna isekas mees oli nii ennasttäis, enesekeskne ja pessimistlik, sattus ta riiki, mis talle tema pessimismi pärast tundus olevat kõige nurjatum. Ta vaatas ringi ning nägi igal pool jõuetut ja õnnetut itkemist hirmuäratavate

kiuslike türannide haardes, pisarates nende hävingutöö pärast. Ta nägi sama ränka ja valulikku olukorda igal pool, kuhu rändas. Kogu riik võttis leinamaja vormi. Ta ei leidnud peale purju jäämise mitte ühtegi moodust, kuidas seda rasket ja sünget olukorda mitte märgata. Igaüks paistis tema jaoks olevat vaenlane ja võõras. Ja igal pool ümberringi nägi ta võikaid surnukehasid ning meeleheitel nutvaid orbusid. Tema teadvus oli piinades.

Teine mees oli vaga, harras, õiglase mõtteviisi ning peente kommetega. Nii tundus riik, kuhu ta jõudis, tema pilgu jaoks kõige oivalisem. See hea mees nägi riigis, kuhu ta sisenes, kõikehõlmavat rõõmutsemist. Igal pool oli rõõmus festival, koht Jumala meespidamiseks, voolates üle ekstaasist ja õnnest. Igaüks paistis talle olevat sõber ning temaga seotud. Läbi kogu riigi nägi ta pidulikke kohustustest vabastamise pidustusi, mida saatsid heade soovide ja tänu hüüded. Peale selle kuulis ta ka trummipõrinat ning orkestrihelistid, mis kostsid sõdurite värbamise puhul koos õnnelike hüüetega: „Jumal on suurim!“ ja „Pole teist jumalust peale Jumala!“ Selle asemel, et olla ahastuses enda ja teiste

inimeste kannatuste pärast, nagu seda oli esimene haletsusväärne mees, oli see mees rahul ning õnnelik nii enda kui kõigi elanike rõõmu üle. Peale selle õnnestus tal teha ka natuke kasulikku kauplemist. Ta tänas Jumalat.

Mõni aeg hiljem kohtas ta tagasiteel teist meest. Ta mõistis selle olukorda ning ütles talle: „Sa olid peast segi. See koledus sinu sees pidi olema peegeldunud ka välismaailmale, et sa kujutasid naeru olevat nutmise ning kohustustest vabastamise olevat röövimise ja rüüstamise. Tule mõistusele ning puhasta oma süda, et see õnnestusttoov loor sinu silmadelt langeks ning et sa näeksid tõe. Sest riik, mille kuningas on üdini õiglane, kaastundlik, heategev, võimas, korda armastav ning lahke, ei saa olla selline, nagu sina seda ette kujutasid, ega saa olla seda ka riik, mis demonstreeris sellist arvu selgeid arengu ja edu märke.“ Hiljem õnnetu mees tuli mõistusele ning kahetses. Ta ütles: „Ma olin alkoholist hullunud. Olgu Jumal sinuga rahul. Sa oled mind päästnud põrgulikust olukorrast.“

Oo minu hing! Tea, et esimene mees kujutab endas uskmatut, või kedagi, kes on kõlbeliselt

rikutud ja hoolimatu. Tema arust on kogu maailm kui üldise leina maja. Kõik elusolendid on surmalöökide ning eraldatuse pärast nutvad orvud. Inimesed ja loomad on üksi, ilma sidemeteta, olles määratud tunni küüniste poolt lahku rebitud. Võimsad olendid, nagu mäed ja ookeanid, on nagu hirmuäratavad ja elutud laibad. Palju ränki, purustavaid ning hirmuäratavaid pettekujutelmi, nagu need, tekivad tema uskmatusesest ja eksiteel olekust ning piinavad teda.

Mis puutub teise mehesse, siis tema on usklik. Ta tunnistab ja kinnitab Kõikvõimsa Jumala olemasolu. Tema silmis on see maailm elupaik, kus Kõige Armulisema nimesid pidevalt retsiteeritakse; inimeste ja loomade juhendamise koht ning inimeste ja džinnide kontrollimise ala. Kõikide loomade ja inimeste surm on demobilisatsioon. Need, kes on oma elu kohustused täitnud, väljuvad sellest põgusast maailmast teise, õnnelikku ja muretusse maailma, et teha ruumi uutele ametnikele, kes tulevad ja hakkavad tööle. Loomade ja inimeste süünd tähistab nende armeesse kirjapanekut, nende relvastumist ning nende kohustuste algust. Iga elusolend on

rõõmus reamees – aus ja rahulolev ametnik. Ja kõik hääled on kas Jumala ülistamised ja Tema nimele retsiteerimine kohustuste alguses ning tänud ja rõõmustamine nende töö lõppedes, või laulud, mis tekivad nende rõõmust töö üle. Uskliku pilgule on kõik olendid sõbralikud teenrid, seltsivad ametnikud ning Kõige Lahkema Isanda ja Kõige Kaastundlikuma Omaniku meelepärased raamatud. Palju rohkem peenemaid, ülendavamaid, nauditavamaid ja magusamaid tõdesid nagu need, avalduvad ja ilmuvad tema usust.

Teiste sõnadega, usk Jumalasse kannab Paradiisi Tuba-puu seemet ning ebausk varjab Põrgu Zakkum-puu seemet.

See tähendab, et lunastust ja turvatunnet leidub ainult islamis ja usus, millisel juhul me peaksime pidevalt ütlema:

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ الْإِسْلَامِ وَ كَمَالِ الْإِيمَانِ

Ülistus olgu Jumalale islami ja täiusliku usu eest.

Kasu ja õnn asuvad kummardamises.

KOLMAS SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

„Oo inimesed, kummardage“ (El-Bekara: 21)

Kui sa tahad mõista, milline vägev kasu ja õnn asuvad kummardamises, ja milline suur kahju ja häving asuvad kõlvatuses ja priiskamises, siis kuula ning võta kuulda järgmist võrdlusvormis lugu:

Ükskord said kaks sõdurit korraldused siirduda kaugesse linna. Nad alustasid minekut ning rändasid üheskoos, kuni tee jagunes kaheks. Teelahkmel oli mees, kes ütles neile: „Tee paremat kätt ei põhjusta mitte mingit kahju ning üheksa inimest kümnest, kes selle valivad, saavad vägevat kasu ning kogevad suurt kergendust. Samas, tee vasakut kätt ei

paku mitte ühtegi eelist ning üheksa inimest kümnest, kes sellel rändavad, kogevad suurt kahju. Aga pikkuse järgi on nad ühesugused. Neil on ainult üks erinevus: need, kes valivad vasakut kätt jääva tee, kus pole ühtegi reeglit ja kedagi pole võimul, reisivad ilma pagasi ja relvadeta. Nad tunnevad näilist kergust ja petlikku lihtsust. Seevastu need, kes rändavad paremat kätt jäävat teed mööda, mis on sõjaväelise korra all, on sunnitud kandma ligikaudu nelja okka raskust moonakotti, mis on täis toitvat toidumoonat, ning umbes kahe kiiyyesi raskust suurepärase sõjaväe vintpüssi, mis saab jagu igast vaenlasest ning lööb nad põgenema ...“

Peale seda, kui kaks sõdurit olid kuulanud, mida tollel juhendaval mehel öelda oli, pööras õnnelik mees parempoolsele teele. Ta laadis ühe batmani raskuse koorma oma seljale, aga tema süda ja hing olid päästetud tuhandete batmanite raskusest hirmust ja kohustusetundest teiste vastu. Aga mis puutub teise, õnnetusse sõdurisse, siis tema lahkest sõjaväest. Ta ei tahtnud alluda käsule ning pööras vasakule. Ta oli vabastatud ühe batmani raskuse koorma kandmisest, aga tema südant pitsitas tuhandete

batmanite raskune võlgnevus ning tema hing oli purustatud loendamatute hirmude poolt. Ta jätkas oma teed nii kerjates kõigilt kui ka värisedes iga objekti ja sündmuse ees, kuni jõudis oma sihtpunktini. Ning seal karistati teda kui mässajat ja väejooksikut.

Aga mis puutub sõdurisse, kes armastas sõjaväelist korda, oli valvanud oma moonakotti ja vintpüssi, ning pööranud paremat kätt jäävale teele, siis tema oli läinud oma teed, olles kohustuseta mitte kellegi vastu, kartmata kedagi, kerge südame ja hingega, kuni jõudis linnani, mida ta oli otsinud. Seal ta sai autasu, mida väärib austatud sõdur, kes oli truult oma kohust täitnud.

Oo mässumeelne hing, tea, et üks neist kahest rändurist esindab neid, kes alluvad Jumalikule seadusele. Samas teine esindab mässumeelseid ning neid, kes järgivad oma ihasid. See tee on elutee, mis tuleb hingede maailmast, läbib hua ja jätkub teispooluses. Mis puutub moonakotti ja vintpüssi, siis need on kummardamine ja jumalakartlikkus. Kummardamine on näiliselt koormav, aga selle tähenduses, mis trotsib kirjeldust, on peidus

lihtsus ja kergus. Sest ettenähtud palvetes kummardaja kuulutab:

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

„Ma tunnistan, et pole teist jumalust peale Jumala.“ Teisisõnu, ta leiab igalt poolt halastuse varakambri ukse, sest ta usub ja ütleb: „Pole teist Loojat ja Andjat peale Tema. Kahju ja kasum on Tema käes. Ta on nii Targim, kes ei tee midagi ilmaaegu, kui ka Halastavaim. Tema heldus ja halastus on külluslikud.“ Ja ta koputab uksele oma palvega. Peale selle ta näeb, et kõik on alistatud tema Andja käsule, nii et ta otsib pelgupaika Tema juurest. Ta asetab oma lootuse Temale, sõltub Temast ning on kindlustatud iga õnnetuse vastu. Tema usk annab talle täieliku kindlustunde.

Tõesti, nagu on iga tõelise voorusega, on julguse allikaks usk Jumalasse ja Jumala kummardamine. Ja nagu on iga nurjatusega, on arguse allikaks eksiteel olek.

Tegelikult on tõeliselt valgustatud südamega kummardaja puhul võimalik, et isegi kui maakera oleks muutunud pommiks ja plahvatanud, siis see poleks teda hirmutanud.

Ta oleks jälginud nauditava imetlusega seda kui Lõpmatult Palutava imet. Aga kui kuulus, ent mandunud filosoof, kellel oli küll niinimetatud valgustatud mõistus, aga kellel süda puudus, nägi taevas komeeti, siis ta värises maa peal ning hüüatas murelikult: „Kas see komeet mitte ei taba maad?“ (Ükskord Ameerika värises hirmust sellise komeedi ees ning paljud inimesed jätsid südaööl oma kodud maha.)

Jah, kuigi mees vajab loendamatu asju, on tema rahalised vahendid kui olematud; ning kuigi ta on allutatud lõpmatutele õnnetustele, on ka tema jõud kui olematu. Lihtsalt öeldes, tema rahalised vahendid ning jõud ulatuvad ainult sama kaugele, kui kaugele ulatub tema käsi. Samas tema lootused, soovid, piinad ja katsumused ulatuvad nii kaugele, kui kaugele suudab tema silm ja kujutlusvõime küündida. Igaüks, kes ei ole täiesti pime, on võimeline nägema ning mõistma seda, milline vägev kasu, õnn, ning niivõrd jõuetule ja nõrgale, vajavale ja tahtvale inimhingele mõeldud heldus on kummardamine, Jumala ühtsuse kinnitamine ning Jumalast sõltuvus ja Temale allumine.

On ilmne, et ohutu tee on eelistatav kahjulikule, isegi siis, kui selle ohutuse võimalus on üks kümnest. Aga kummardamise teel, millest me siin kõneleme, on võimalus üheksa kümnest, et see viib igavese õnne aareteni, ning lisaks sellele on see ka ohutu. Seda on kinnitatud tunnistustega, ning selles on kokkuleppele jõudnud loendamatud eksperdid ja pealtnägijad, et lisaks sellele, et olla täiesti kasutu, kinnitab isegi ebamoraalsus ise, et pahelisuse ja liiderlikkuse tee lõppeb igaveses piinas. Aruannete kohaselt on need, kes on paljastanud loomise müsteeriumi, selles täiesti kindlad.

Lühidalt: Nagu teispooluses, põhineb ka siinses elus õnn kummardamises ning Kõikvõimsa Jumala sõduriks olemises, mispuhul me peaksime pidevalt ütlema:

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى الطَّاعَةِ وَالتَّوْفِيقِ

„Kiitus olgu Jumalale Temale kuuletumise ning edu eest“, ning tänama Teda selle eest, et me oleme moslemid.

Möödub elu on tehtud
kestvaks palvete poolt.

NELJAS SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

„Ettenähtud palved on religiooni tugisambaks.“

Kui sa tahad sama kindlalt kui kaks pluss kaks võrdub neli, mõista seda, kui kasulikud ja olulised on ettenähtud palved, millise väikse kuluga on need saavutatavad, ning kui hull ja ohtlik on see isik, kes jätab need tegemata, siis pööra tähelepanu järgmisele võrdlusvormis loole.

Kord andis võimukas valitseja kahele oma teenijale kummalegi kakskümmend neli kuldraha ning saatis nad elama oma rikkalikku kuninglikku farmi, mis asus kahekuuse teekonna kaugusel. „Kasutage seda raha oma piletiteks,“ käskis ta teenijaid, „ning ostke kõike, mida on seal tarvis teie maja jaoks. Seal on jaam, mis asub ühe päevateekonna kaugusel

farmist. Ning seal on võimalik reisida mööda teed, raudteed, samuti laevade või lennukitega. Neist võib kasu saada vastavalt teie rahalistele vahenditele.“

Pärast juhtnööride saamist asusid teenijad teele. Ühel neist vedas nii, et ta kulutas teel jaama vaid väikse summa raha. Selle kulu sees aga olid mõned väga õnnestunud äritehingud, mis olid tema käskijale nii meelepärased ning kasumlikud, et tema kapital kasvas tuhandekordselt. Samas teine teener, kellel ei olnud õnne ning kes oli laiskvorst, kulutas teel jaama kakskümmend kolm kuldraha, raisates selle hasartmängudele ning lõbustustele. Talle jäi järele vaid üksainus kuldraha. Tema sõber ütles talle: „Kuluta see viimane kuldraha piletile, et sa ei peaks pikka maad jalgsi käima ning nälgima. Pealegi on meie käskija helde. Võibolla hakkab tal sust kahju ja ta andestab su vead ning paneb ka sind lennukile. Siis me jõuame oma uude elukohta ühe päevaga. Vastasel juhul oled sa sunnitud kõndima üksi ja näljaselt läbi kõrbe, ning selle läbimiseks kulub kaks kuud.“ Ka kõige rumalam inimene saaks aru, kui rumal, ohtlik ja arulage oleks see teenija, kui ta vaid jonni pärast ei kulutaks seda

ainsat järgijäänud kuldraha piletile, mis oleks kui varakambri võti, ning selle asemel kulutaks selle raha mööduva lõbu pahedele. Kas pole nii?

Oo sina, kes sa ei palveta ettenähtud palveid! Ja oo mu enese hing, millele ei meeldi palvetada! Valitseja selles võrdlevas loos on meie Ülalpidaja, meie Looja. Kahest reisivast teenrist esindab üks pühendunut, kes esitab oma palveid hardumusega ning teine hoolimatut, kes jätab oma palved unarusse. Kakskümmend neli kuldraha on elu igas kahekümne nelja tunnises ööpäevas. Kuninglik farm, kuhu teenrid saadeti, on Paradiis. Jaam, kuhu nad pidid jõudma, on haud, samas kui teekond on inimese reis hauda, sealt edasi ülestõusmisse ja tulevasse ellu. Inimesed läbivad seda pikka teed erinevalt, vastavalt nende tegudele ning nende jumalakartlikkusele. Mõned tõeliselt pühendunud on ületanud tuhandeaastase vahemaa ühe päevaga nagu välk. Samas on mõned läbinud viiekümne tuhande aastase vahemaa ühe päevaga vaid kujutlusvõime kiirusel. Vägeva Väärikuse Koraan viitab sellele kahe värsiga.

Pilet võrdlusloos esindab ettekirjutatud palveid. Vaid ühest tunnist päevas piisab viieks

palveks koos puhastusega. Millist kaotust siis inimene kannab, kui ta kulutab kakskümmend kolm tundi ööpäevast sellele üürikesele maisele elule ning jätab kulutamata ühe tunni ööpäevas pikale elule teispooluses, kuidas ta kahjustab iseennast, käitudes ebamõistlikult? Kas mitte igaüks, kes peab end mõistlikuks, ei saaks aru, kui mõistusevastane ning rumal on sellise inimese käitumine ja kui kaugele mõistlikkusest ta on liikunud, kui ta arvab, et on mõistlik kulutada pool oma varast lotomängudele, milles osaleb tuhat inimest ja võiduvõimalus on üks tuhandest, ning ei anna üht kahekümneneljandikku sellest igavesele aardele, kus võiduvõimalused on kinnitatud üheksakümne üheksale sajast?

Pealegi, vaim, süda ja mõistus saavad palvest suurt kergendust, samuti ei ole see suureks katsumuseks kehale. Lisaks muutuvad ka ettenähtud palveid palvetava isiku kõik muud õige kavatsusega teod justkui Jumala teenimiseks. Ta suudab sellisel viisil kogu oma siinse elu kapitali üle kanda tulevasse ellu. Ta võib muuta oma põgusa elu püsivaks vaid ühe austusavaldusega.

Meie peamine kohustus: Jumala
kummardamine.

VIIES SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

*„Tõesti, Jumal on koos jumalakartlikega ning
koos nendega, kes on heategijad.“* (En-Nahl: 128)

Kui sa tahad näha, milline inimlik kohustus ning milline inimese loomise loomulik ja asjakohane tagajärg on teha ettemääratud palveid ning hoiduda tõsiste pattude tegemisest, siis kuula ning võta kuulda järgnevat võrdlust:

Ükskord üldmobilisatsiooni ajal said kaks sõdurit kokku ühes rügemendis. Üks oli hästi treenitud ja kohusetundlik, teine aga värske värvatu ja enesekeskne inimene. Kohusetundlik sõdur keskendus treenimisele ja sõjale ning ei mõelnud ei toiduportsionidele ega varudele, sest ta teadis, et riigi kohustus on teda toita ja

varustada, ravid, kui ta on haige, ning vajadusel isegi toit tema suhu panna. Ta teadis, et tema peamine ülesanne oli treenida ja võidelda. Aga osana oma tööst hoolitses ta ka toidunormide ja varustuse eest. Ta pani kastrulid keema, pesi katelokid puhtaks ning tõi need kohale. Kui talt päriti selle kohta: „Mida sa teed?“, siis ta vastas: „Ma teen väsitavat tööd riigi heaks.“ mitte ei öelnud: „Ma töötan elatise nimel.“

Värske värvatu aga oli kiindunud oma kõhtu ning ei pööranud treenimisele ja sõjale tähelepanu. „See on riigi asi. Mis kasu mina sellest saan?“ ütles ta. Ta mõtles pidevalt oma elatise peale ning seda jätkates tavatses ta jätta oma rügemendi selja taha ja minna turule sisseoste tegema. Ühel päeval tema hästi treenitud sõber ütles talle:

„Vennas, sinu põhikohustus on treenimine ja võitlemine. Selleks toodi sind ka siia. Usalda kuningat, sest tema ei jäta sind nälga. See on tema kohustus. Igatahes, sa oled jõuetu ja abivajaja. Sa ei saa end toita igal pool. Ning praegu on sõja- ja mobilisatsiooniaeg. Kuningas võib öelda, et sa oled mässuline, ning siis

karistab sind. Jah, eskisteerivad kaks kohustust, mis puudutavad meid. Üks on kuninga kohustus: vahest me teeme tema väsitavaid töid ning ta toidab meid selle eest. Teine on meie kohustus: see on treenimine ja võitlemine ning vahest kuningas aitab meid selles.“

Loomulikult sa mõistad, millises ohus see laiskvorstist sõdur oleks, kui ta ei pööraks tähelepanu püüdlikule ja hästi treenitud kaaslasele.

Oo mu laisk hing! See rahutu sõjatallermaa on tormine maine elu, ja rügementidesse jagatud armee on inimühiskond. Võrdluses välja toodud rügement on selle sajandi islami kogukond. Üks kahest sõdurist on vaga moslem, kes teab oma usust tulenevaid kohustusi ja täidab neid ning võitleb Saatana ja oma hingega, et loobuda tõsistest väärtedest ning hoiduda patustamisest, samas kui teine on mandunud patustaja, kes on üleni sukeldunud võitlusse elatise nimel niimoodi, et ta laimab Tegelikku Varustajat, hülgab oma religioossed kohustused ning teeb kõiki patte, mis satuvad elatise teenimisel tema teele. Mis puutub teenimisse ja juhendamisse, siis need on

eelkõige ettenähtud palved ja Jumala kummardamine. Ning sõda on võitlus hinge ja selle ihade ning inimeste ja džinnide seas olevate saatanate vastu, et neid pattude ja halbade kommete juurest ära tuua ning päästa süda ja vaim igavesest hukatusest. Esimene kahest kohustusest on anda elu ja seda ülal pidada, samas kui teine kohustus on kummardada ja anuda Elu Andjat ja Varustajat. See on selleks, et Teda usaldada ning Temale toetuda.

Tõesti, kes iganes lõi ja annetas elu, mis on Igavesti Palutava kunsti ja Tema religioosse tarkuse hiilgavaks imeks, on see, kes säilitab ja kinnistab seda läbi ülalpidamise. See ei saa olla mitte keegi teine. Kas sa tahad tõestust? Kõige jõuetumad ja rumalamad loomad, nagu kalad ja puuviljades elavad tõugud, on kõige paremini toidetud. Ja need on kõige abitumad ja õrnemad olendid, nagu imikud ja kõikide liikide isendite pojad, kellel on kõige mitmekülgsem toit.

Tõepoolest, piisab, et võrrelda kalu rebastega, vastsündinud loomi metsikute kiskjatega ning puid loomadega, et mõista, et

lubatud toitu ei saada mitte läbi võimu ja tahtmise, vaid läbi võimetuse ja abituse. Teisisõnu, see, kes loobub elatise eest võitlemise nimel ettenähtud palvete tegemisest, sarnaneb sõdurile, kes hülgas oma treeningu ja kaeviku ning läks turule kerjama. Aga oma toidunormide Kõige Suuremeelsema Varustaja köökidest otsimine peale palvete tegemist, ja iseseisvalt kõndimine ilma teistele koormaks olemata, on hea ja mehine. Ka see on Jumala kummardamise viis.

Pealegi, mehe iseloom ja tema vaimsed võimed näitavad, et ta on loodud Jumala teenimiseks. Sest arvestades siinses maailmas elamiseks vajalikku energiat ja toiminguid, ei suuda ta võistelda isegi mitte kõige madalama varblasega. Samas, võttes arvesse vaimseks eluks ja eluks teispoolsuses vajalikke teadmisi, vajadusi, Jumala kummardamist ja Jumalalt palumist, on ta nagu monarh ja loomade käsutaja.

Oo minu hing! Kui sa muudad siinse elu oma elamise eesmärgiks ning pidevalt töötad selle nimel, siis muutud sa kui kõige madalama varblase sarnaseks. Aga kui sa muudad

teispoolse elu oma eesmärgiks ja lõpuks, ja muudad siinse elu selle vahendiks ja põlluks, ning pingutad vastavalt sellele, siis sinust saab nagu uhke loomade käsutaja, Kõikvõimsa Jumala hellitatud ja paluv sulane ning Tema austusväärne ja lugupeetud külaline.

Need on kaks sulle avatud teed! Sa võid valida, kumba soovid... Seega küsi suunamist ja edu Kõige Kaastundlikumalt kaastundlike hulgast...

KUUES SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ
لَهُمُ الْجَنَّةَ

„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima nimel!“

„Tõesti, Jumal on ostnud usklikelt nende isikud ja nende vara, et Paradiis oleks nende päralt.“ (Et-Tevbe: 111)

Kui sa soovid mõista, kui kasumlik tehing ja kui auväärne tegu on müüa oma isik ning vara Jumalale, olla Tema ori ja Tema sõdur, siis kuula järgnevat võrdlust.

Kord usaldas kuningas oma kahele alluvale kummalegi kinnisvara, mis sisaldas kõiki vajalikke töökodasid, masinaid, hobuseid, relvi jne. Kuid kuna oli tormiline ja sõjast laastatud aeg, polnud miski stabiilne, kõik oli määratud kas kaduma või muutuma. Kuningas oma lõputus armulikkuses saatis kõige auväärsema

leitnandi nende kahe mehe juurde ja kaastundliku määruse abil edastas neile järgneva pakkumise:

„Müüge mulle oma vara, mille teile usaldasin, et ma saaksin seda teie jaoks alal hoida. Ärge laske sellel ilmaaegu hävineda. Kui sõjad on läbi, tagastan selle teile paremas seisukorras kui see oli enne. Ma kohtlen teile usaldatud kinnisvara kui teie omandit ja maksan teile selle eest kõrget hinda. Mis puutub masinatesse ja tööriistadesse töökojas, siis neid kasutatakse minu nimel ja minu tööpinkide juures, kuid nende hind ja tasu nende kasutamise eest suureneb tuhandekordselt. Te saate kogu sellest tuleneva kasumi omale. Te olete vaesed ja varatud ning võimetud nende suurte tööde eest tasuma, nii et las mina võtan enda kanda kõik kulutused ning oma hallata kõik seadmed, ja ma annan teile kõik sissetuleku ja kasumi. Te hoiate vara enda käes kuni demobilisatsioonini, nii et nähke viit moodust, kuidas te sellest kasumit saaksite! Kui te aga mulle oma vara ei müü, siis näete, et mitte keegi ei ole võimeline säilitama seda, mida ta omab, ja ka teie kaotaksite selle, mida praegu omate. See läheb teil käest

eimillegi eest, ja te kaotate kõrge hinna, mida ma pakun. Õrnad ja väärtuslikud tööriistad ja kaalud, kasutamist ootavad väärtuslikud metallid, see kõik kaotab väärtuse. Kõik, mis teil olema saab, on mure ja probleemid haldamise ning säilitamisega, samal ajal saate te karistada usalduse petmise eest. Seega nähke viit moodust, kuidas võite olla kaotajad! Pealegi, kui müüte vara mulle, muutute minu sõduriteks ja tegutsete minu nimel. Selle asemel, et olla tavaline vang või sõdur, olete te kõrge monarhi vabad leitnandid.“

Pärast helde pakkumise ärakuulamist ütles mõistlikum kahest mehest: „Igatahes, ma olen uhke ja õnnelik, müües oma vara kuningale. Ma tänan teda tuhandekordselt.“ Kuid teine mees oli ülbe, isekas ja pillaja. Tema hing oli muutunud sama uhkeks kui vaaraol. Justkui ta oleks saanud jääda igavesti selle kinnisvara omanikuks, ignoreeris ta maavärinaid ja maailma rahutusi. Ta ütles: „Ei! Kes on kuningas? Ma ei müü oma vara ning ei riku oma naudingut!“.

Veidi aega hiljem saavutas esimene mees nii kõrge auastme, et kõik kadestasid tema

staatust. Ta saavutas kuninga soosingu ja elas õnnelikult kuninga enda palees. Teine, vastupidiselt, langes sellisesse seisu, et kõik haletsesid teda, kuid samas leidsid, et ta oli selle ära teeninud, kuna tema õnn ja vara lahkusid tema juurest tema eksimuse tulemusena, ja ta kannatas karistust ja piina.

Oo hing, täis kapriise! Vaata tõele näkku läbi selle mõistujutu teleskoobi. Kuningas, tema on nii igaviku eelse kui järgse aja Monarh, sinu Ülalpidaja ja Looja. Kinnisvarad, masinad, tööriistad ja kaalud on sinu vara siinses elus; sinu keha, sinu hing, sinu süda kuuluvad selle vara hulka, ning samuti sinu välimised ja sisemised aistingud, nagu silm, keel, intelligentsus ja kujutlusvõime. Kõige auväärsem leitnant selles mõistujutus on Jumala sõnumitooja, ja kõige heldem pakkumine on tark Koraan, mis kirjeldab seda äri, mida me arutleme järgnevas värsis: „Tõesti, Jumal on ostnud usklikelt nende isikud ja vara, et Paradiis oleks nende päralt.“

Kõikuv lahinguväli on maailma tormiline pealispind, mis lakkamatult muutub, laguneb ja uueneb ning paneb iga inimese mõtlema:

„Kui kõik niikuinii kaob meil käest ning hävineb, kas siis ei ole mingit võimalust muuta see millekski igaveseks ning säilitada seda?“. Olles hõivatud nende mõtetega, kuuleb ta korraga Koraani taevalikku häält ütlemas: „On küll, ilus ja lihtne viis, mis sisaldab endas viite kasumit.“ Mis viis see on? Müüa sulle usaldatu tagasi selle õigele omanikule. Selline müük annab viiekordse tulu.

Esimene tulu: Mööduv omand muutub igaveseks. Kui anda see nõrgenev elu Igavesele ja Ise-eksiteerivale Aupaiste Isandale ning veeta see Tema heaks, muudetakse see igaveseks. See toodab igavesi vilju. Inimese eluhetked näiliselt kaovad ja mädanevad kui südamikud ja seemned, kuid siis õnnistuse ning heaendelisuse õied avanevad ning õilmitsevad igaviku riigis, ning annavad helge ja innustava vaatevinkli Vahemaailmas.

Teine tulu: Vastutasuks antakse Paradiisi kõrge hind.

Kolmas tulu: Iga jäsene ning taju väärtus suureneb tuhandekordselt. Intelligentsus on näiteks nagu tööriist. Kui sa ei müü seda Kõigevägevale Jumalale, vaid pigem rakendad

selle hinge teenistusse, muutub see halvaendeliseks, kahjulikuks ning rammestavaks tööriistaks, mis koormab su nõrka isiksust kõigi kurbustega minevikust ja hirmuäratavate kartustega tuleviku ees; see laskub kurjakuulutavuse ja hävingu tööriista tasemele. Just seetõttu patune inimene tihti otsib abi purjusolekust või kerglasest naudingust, et põgeneda meelehärmist ning oma intelligentsuse haavadest. Kuid kui müüd oma intelligentsuse tema Tõelisele Omanikule ning rakendad selle tööle Tema kasuks, siis muutub see justkui võtmeks talismanile, avades igavesed halastuseaarded ning tarkuseuksed, mis kõiges loodus sisalduvad. Seega tõuseb see usulise juhi staatusesse, valmistades oma omanikku ette igaveseks õndsuseks.

Teine näide – silm on üks tajudest, aken, läbi mille hing vaatab maailma. Kui sa ei müü seda Kõigevägevamale Jumalale, vaid pigem rakendad selle hinge jaoks tööle, vaadeldes käputäit mööduvaid, ebapüsivaid ilusid ning vaateid, vajub see vaid hinge ihade rahuldamise tasemele. Kuid kui müüd oma silma Kõikenägevale Loojale ning rakendad selle tööle Tema kasuks ja Tema poolt

määratud piirides, siis tõuseb su silm suure olemise raamatu lugeja tasemele, tunnistajaks religioosse kunsti imedele, nagu õnnistatud mesilane, korjamas nestet halastuseõitelt selle maailma aias.

Veel üks näide käib keele ja selle maitseaistingu kohta. Kui sa ei müü seda oma Targale Loojale, vaid rakendad selle tööle hinge jaoks ning kõhu teenistusse, siis see langeb ja mandub väravavahi tasemele, kaitsmaks stabiilset kõhtu nagu vahimees vabrikut. Kuid kui sa müüd selle Heldele Varustajale, tõuseb keeles peituv maitsmismeel Jumaliku halastuse aarete oskusliku ülevaataja tasemele, Jumala igavese võimu kõõgi tänulikuks järelevaatajaks.

Seega vaata teraselt, oo intelligentsus. Näe erinevust hävingu tööriista ning kõige olemas oleva võtme vahel! Vaata hoolega, oo silm! Näe erinevust põlastava rahulduse ning oskusliku Jumaliku raamatukogu järelevaataja vahel! Maitse hästi, oo keel! Näe erinevust stabiilse uksehoidja või vabriku vahimehe ning Jumala armulikkuse aarde haldaja vahel!

Võrdle kõiki teisi tööriistu ning jäsemeid nendega, ning sa mõistad, et tegelikkuses

usklik omandab paradiisiväärilise loomuse ning uskumatu Põrgule vastava loomuse. Põhjus, miks igaüks neist omandab oma vastava väärtuse, on, et usklik, tulenevalt oma usu omadustest, kasutab oma usaldust oma Loojasse Tema kasuks ning Tema sätestatud piirides, samas kui uskumatu reedab temasse pandud usalduse ja rakendab seda oma vaistliku hinge heaks.

Neljas tulu: Inimene on abitu ja avatud mitmesugusele ebaõnnele. Ta on varatu ning tema vajadused on arvukad. Ta on nõrk ja ta elu koorem on kõige raskem. Kui ta ei toetu Kõigevägevamale, ei aseta oma usaldust Temasse ning ei allu Temale, siis on inimese südametunnistus alati rahutu. Viljatud vaevad, valu ja kahetsused lämmatavad teda ja mürgitavad teda või muudavad ta koletiseks.

Viies tulu: Need, kes on kogenud valgustust ning on paljastanud asjade tõelise olemuse, valitud, kes on näinud tõde, nõustuvad kõik, et kõrged tasud Jumala teenimise ja ülistamise eest antakse sulle paradiisiviljade näol ajal, mil sa neid kõige rohkem vajad.

Kui sa keeldud sellest kaubast selle viiekordse tuluga, siis lisaks sellele, et jääd sellest tulust ilma, kannatad sa ka viiekordset kahju.

Esimene kahju: Vara ning järeltulijad, millesse sa oled kiindunud, hing ja selle kapriisid, mida sa kummardad, noorus ja elu, millega sa oled pimestatud, see kõik kaob, su pihud jäävad tühjaks. Kuid need kadunud asjad jätavad endast maha patu ja valu, mis kinnitub su kaela ümber nagu köis.

Teine kahju: Sa kannad karistust usalduse reetmise eest, kuna sa oled eksinud iseenese vastu, kasutades kõige väärtuslikumaid tööriistu kõige väärtusetumate objektide jaoks.

Kolmas kahju: Madaldades kõik inimese väärtuslikemad võimed loomast madalamale tasemele, oled sa solvanud Jumala tarkust ning patustanud selle vastu.

Neljas kahju: Oma nõrkuses ja vaesuses oled sa võtnud elu raske koorma oma õlgadele ning pidevalt oigad ja kurdad mööduvuse ning eraldatuse löökide all.

Viies kahju: Sa saad olema riietatud inetusse vormi, mis sobib avamaks põrguvärvaid sinu

ees, samas kui Jumala ilusad kingid nagu intelligentsus, süda, silm ja keel, on sulle antud, et teha ettevalmistusi igavese elu ja igavese õnne alusteks.

Kas on siis nii keeruline müüa sulle usaldatut? On see nii koormav, et paljud inimesed väldivad seda tehingut? Üldsegi mitte! See pole üldse koormav. Lubatu piirid on avarad ning on täiesti piisavad inimese ihadele, nii et ei ole vajadust piire ületada, püüdmaks keelatud. Kohustused, mille Jumal on sulle pannud, on kerged, ning neid ei ole palju: olla Jumala ori ja sõdur on kirjeldamatult meeldiv au. Inimese kohustus on kõigest tegutseda ning alustada kõiki asju Jumala nimel, nagu sõdur, võtta ja anda Jumala nimel, liikuda ning olla paigal kooskõlas Tema lubade ning seadustega. Kui inimene ei suuda neid tingimusi täielikult täita, peaks ta otsima Tema andestust, öeldes:

Oo Jumal! Andesta meie vead ja võta meid vastu oma orjadena. Tee meid Sinu usalduse kindlateks hoidjateks, kuni tuleb aeg, kui see meilt võetakse. Aamen! ning esitades selle palve Temale.

SEITSMES SÕNA

آمَنْتُ بِاللَّهِ وَ بِالْيَوْمِ الْآخِرِ

„Kuidas usk valgustab teed igavikku.“

Kui soovid mõista, millised väärtuslikud, raskusi lahendavad talismanid on kaks osa fraasist „ma usun Jumalasse ja viimsesse päeva“, mis lahendavad nii loomise salapärase mõistatuse kui avavad ukse inimhinge õnnele, ja kui kasulik ning raviv arstim on usaldus oma Loojasse ning Temalt varjupaiga otsimine läbi kannatlikkuse ja palve ning pöördumine oma Varustaja poole läbi tänu, ning kui tähtsaks, väärtuslikuks ja hiilgavaks piletiks reisil igavikku – ning hoolitsuseks igaveses elus ja valguseks hauas – on kuulata Koraani, alluda selle käskudele, palvetada ettenähtud palveid ja loobuda tösistest pattudest, siis kuula ja pööra tähelepanu järgnevale võrdlusloole:

Kord sattus sõdur lahingu- ja proovilepaneku väljal kõige raskemasse olukorda ning kasude ja kahjude nõiaringi. See juhtus nii: sõdur oli

haavatud, tal oli kaks sügavat ja kohutavat haava mõlemas küljes, ning tema taga seisis hiiglaslik lõvi, justkui oodates, et teda rünnata. Tema ees seisis võllapuu, mis saatis surma ja hävitusse kõiki neid, keda ta armastas. See ootas ka teda. Peale selle oli tal ees pikk teekond: ta oli väljasaadetu. Kui õnnetu sõdur kaalutles ahastuses oma hirmsat kimbatust, ilmus lahke inimene, kes säras nagu Khidr. See inimene ütles sõdurile: „Ära ahasta. Ma annan sulle kaks talismani ja õpetan sulle, kuidas nendega toimida. Kui sa kasutad neid õigesti, muutub lõvi sinu jaoks taltsaks hobuseks ning võllapuu muutub kiigeks sinu meelelahutuseks ja naudinguks. Samuti annan sulle kaks ravimit. Kui sa järgid õpetusi, muutuvad need kaks mädanevat haava lilledeks, millede nimi on Muhammadi (rahu olgu temaga) roos. Samuti annan ma sulle pileti, sellega saad sa läbida aastase teekonna ühe päevaga justkui lennates. Kui sa mind ei usu, proovi, nii et sa näed, et see on tõsi.“ Sõdur proovis ning leidis kinnitust, et võõra sõnad olid tõsi. Jah, mina, see tähendab õnnetu Said, kinnitan seda samuti, kuna ma proovisin ja see oli absoluutselt tõsi.

Veidi aega hiljem nägi ta salalikku, liiderliku välimusega meest, kes oli salakaval nagu Saatan, tulemast vasakult poolt, tuues endaga kaasa palju kaunistatud piduehteid, pilte ja fantaasiaid ning palju joovastavaid jooke. Mees peatus sõduri ees ja ütles: „Hei, tule mu sõber! Lähme joome ja lõbutseme. Me võime vaadata neid ilusate tütarlaste pilte, kuulata muusikat ja süüa seda maitsvat toitu.“ Siis küsis mees sõdurilt: „Mida sa deklameerid enda ette?“ Sõdur vastas: „Talismani!“. „Lõpeta see arusaamatu mõttetus! Ärgem rikkugem meie praegust lõbu!“ Siis küsis ta sõdurilt: „Mis see sul käes on?“ Sõdur vastas: „Ravim“. „Viska see minema! Sa oled terve, sul ei ole midagi viga. On aeg lõbutsema.“ Ning ta küsis: „Mis on see paberitükk viie märgiga selle peal?“ „See on pilet ning varustuse kaart“ vastas sõdur. „Oh, rebi need katki!“ ütles mees, „Milleks me peaksime reisima sel ilusal kevadel?“ Mees püüdis sõdurit veenda igasuguste kavalate võtetega, ning vaene sõdur lõi isegi veidi kõhklema. Jah, inimest saab eksitusse viia. Mina olin samamoodi eksitatud selliste kavalate pettustega.

Järsku kostis paremalt poolt hääl nagu kõu: „Vaata ette!“ ütles see, „Ära lase end petta! Ütle sellele kavaldajale „Kui sul on vahendeid tappa lõvi mu taga, eemaldada völlapuu mu eest, eemaldada esemed, mis mu küljed on haavanud, ning ära hoida teekond mu ees, siis tule ja tee seda! Näita, et sa suudad ja lase meil seda näha! Siis ütle: tule, lähme ja naudime. Vastasel juhul vaiki!“ Räägi samamoodi kui see Khidr-välimusega Jumalast insipeeritud mees.“

Oo mu hing, mis naeris selle nooruses ning nüüd nutab selle naeru tõttu! Tea, et õnnetu sõdur oled sina ja inimene. Lõvi on kindlaksmääratud tund. Völlapuu on surm, allakäik ning eraldus, läbi mille päeva ja öö vaheldumisel kõik su sõbrad jätavad hüvasti ning kaovad. Kahest haavast üks on inimese lõpmatu ja koormav jõuetus, samas kui teine on tema ränk ja piiritu vaesus. Eksiil ja reis on pikk katserännak, mis kulgeb läbi hingemaailma, emaüsst läbi lapsepõlve vanadusse, läbi maailma ja haua ning Vahemaailma ülestõusuni ja Sirati sillani. Mis puutub kahte talismani, siis need on usk Kõigevägevamasse Jumalasse ning tulevasse ellu.

Jah, läbi teise püha talismani võtab surm taltsutatud hobuse kuju, muutudes ratsuks, kes viib uskliku inimese selle maailma vanglast paradiisiaedadesse Kõige Halastavama juurde. See on nii seetõttu, et targad, kes on näinud surma tõelist palet, on seda armastama hakanud. Nad on seda tahtnud veel enne, kui see tuleb. Läbi Jumalasse uskumise talismani muutub ajavahemik, mis on allakäik ja eraldatus, surm ja hukkumine ning võllapuu, vahendiks, millega jälgida ning planeerida täiusliku naudinguga imesid, mida pakuvad Kõikvõimsa Looja mitmekülgsed, värvilised, üha uuenevad tikandid, Tema võimu imed ning tunnistused Tema halastusest. Jah, kui muudetakse ning uuendatakse peegleid, mis peegeldavad päikesevalguse värve, ning muudetakse kinokujundeid, siis luuakse paremaid, veel ilusamaid vaateid.

Mis puutub kahte ravimisse, siis üks on usaldus Jumalasse ning kannatlikkus, ja teine on toetumine Looja väele ning Tema tarkuses kindel olemine. On see nii? Tõesti, nii see on. Mida on karta inimesel, kes läbi oma jõuetuse tunnistamise toetub Maailmade Valitseja väele

käskida كُنْ فَيَكُونُ „Ole! ja see on“. Seistes silmitsi uurima õnnetusega, ütleb ta:

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

„Tõesti, Jumalale me kuulume ja tõesti Tema juurde pöördume me tagasi“, ning asetab oma usalduse Kõige Kaastundlikumale Ülalpidajale. Inimene, kellel on teadmine Jumalast, naudib oma jõuetust ning oma jumalakartlikkust. Jah, ka hirmus peitub nauding. Kui kaheteistkümne kuu vanune imik oleks piisavalt intelligentne ja temalt küsitaks: „Mis on sinu jaoks kõige meeldivam ja armsam?“, võiks ta vastata: „Mõista oma võimetust ja abitust ning karta oma ema õrna laksu, samas leida pelgupaik tema õrnalt rinnalt.“ Kuid kõigi emade kaastundlikkus on pelk vilksatus Jumaliku halastuse tunnistusest. Just sel põhjusel on targad leidnud sellist naudingut jõuetusest ning jumalakartlikkusest, kirglikult kuulutades end olema vabad igasugusest tugevusest ja võimust, ning on otsinud pelgupaika Jumalalt läbi oma võimetuse. Nad on teinud võimetusest ning hirmust enda jaoks vahendaja.

Teine ravim on tänutunne ja rahulolu ning palve ja toetumine Kõige Kaastundlikuma Varustaja halastusele. On see nii? Jah, sest kuidas saab vaesus, puudus ja vajadus olla valus ning koormav Kõige Suuremeelsema ja Ülihelde külalisele, kui Tema muudab kogu maailma preemiate lauaks, paneb tärkama lilled ning laotab need lilled sellele lauale? Vaesus ja vajadus võtavad meeldiva isu kuju. Külaline püüab suurendada oma vaesust samamoodi nagu oma isu. See on seetõttu, et targad on leidnud uhkuse puuduses ning vaesuses. Aga ole ettevaatlik, ära saa sellest valesti aru! See tähendab olla teadlik oma võimetusest Jumala ees ning paluda Teda, mitte uhkeldada oma jõuetuse ja vaesusega inimeste ees ning omandada kerjuse aurat.

Pilet ja kviitung on religioossete toimingute, eelkõige ettenähtud palvete, läbiviimine ning tõsistest pattudest loobumine. On see nii? Jah, on, kuna nende arvates, kes jälgivad ja omavad teadmisi Varjatust, ning nende arust, kes paljastavad loomise müsteeriume, saab varusid, valgust ning ratsut pika ja pimedate tee tarvis pärastisse igavikku omandada vaid läbi kooskõla Koraani käskudega ja vältides seda,

mida Koraan keelab. Teadus, filosoofia ja kunst ei ole sellel teel midagi väärt. Nende valgus ulatub vaid hauani.

Niisiis, oo mu laisk hing! Kui minimaalne, kerge ja lihtne on palvetada viis palvet päevas ja loobuda seitsmest surmapatust! Kui sul on vaid rikkumata oskus aru saada, kui tähtis ja ulatuslik on nende tulemus, viljad ja kasud! Ütle Saatanale ja sellele mehele, kes julgustas sind järele andma pahedele ja liiderlikkusele: „Kui sul on vahendeid tappa surm ja kaotada allakäik ja asjade ajutisus maailmast, eemaldada vaesus ja jõuetus inimesest nind sulgeda hua uks, siis räägi meile sellest ja lase meil seda kuulda. Vastasel juhul vaiki! Koraan näitab universumit tohutu loodu mošeenas. Lase meil seda kuulata. Lase meil olla valgustatud selle valgusega. Lase meil toimida vastavalt selle juhtnööridele. Lase meil pidevalt retsiteerida. Jah, Koraan on Sõna. See on see, mida Koraani kohta öeldakse. See on Koraan, milles on tõde ja mis tuleb Tõest ja ütleb tõde ja näitab tõde ning levitab valgustavat tarkust...”

اللَّهُمَّ نَوِّرْ قُلُوبَنَا بِنُورِ الْإِيمَانِ وَ الْقُرْآنِ اللَّهُمَّ اغْنِنَا
بِالْإِفْتِقَارِ إِلَيْكَ وَ لَا تَفْقُرْنَا بِالْإِسْتِغْنَاءِ عَنْكَ تَبَرَّأْنَا

إِلَيْكَ مِنْ حَوْلِنَا وَ قُوَّتِنَا وَ التَّجَنُّأَ إِلَى حَوْلِكَ وَ
قُوَّتِكَ فَاجْعَلْنَا مِنَ الْمُتَوَكِّلِينَ عَلَيْكَ وَ لَا تَكِلْنَا إِلَى
أَنْفُسِنَا وَ احْفَظْنَا بِحِفْظِكَ وَ ارْحَمْنَا وَ ارْحَمِ الْمُؤْمِنِينَ
وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
عَبْدِكَ وَ نَبِيِّكَ وَ صَفِيِّكَ وَ خَلِيلِكَ وَ جَمَالِ مُلْكِكَ
وَ مَلِكِ صُنْعِكَ وَ عَيْنِ عِنَايَتِكَ وَ شَمْسِ هِدَايَتِكَ
وَ لِسَانِ حُجَّتِكَ وَ مِثَالِ رَحْمَتِكَ وَ نُورِ خَلْقِكَ وَ
شَرَفِ مَوْجُودَاتِكَ وَ سِرَاجِ وَحْدَتِكَ فِي كَثْرَةِ
مَخْلُوقَاتِكَ وَ كَاشِفِ طُلُومِ كَائِنَاتِكَ وَ دَلَالِ
سُلْطَنَةِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ مُبَلِّغِ مَرْضِيَّاتِكَ وَ مُعْرِفِ كُنُوزِ
أَسْمَائِكَ وَ مُعَلِّمِ عِبَادِكَ وَ تَرْجُمَانِ آيَاتِكَ وَ مِرَّاتِ
جَمَالِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ مَدَارِ شُهُودِكَ وَ إِشْهَادِكَ وَ
حَبِيبِكَ وَ رَسُولِكَ الَّذِي أَرْسَلْتَهُ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ وَ
عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ وَ عَلَى إِخْوَانِهِ مِنَ النَّبِيِّينَ
وَ الْمُرْسَلِينَ وَ عَلَى مَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ وَ عَلَى
عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ آمِينَ

Oo Jumal! Valgusta meie südameid usu valguse ja Koraaniga. Oo Jumal! Rikasta meid vajadusega Sinu järele ja ära kurna meid sellega, et me Sind ei vajaks. Tee meid vabaks meie oma jõust ja võimust ning pane meid otsima pelgupaika Sinu jõust ja võimust. Kutsu meid nende hulka, kes asetavad oma usalduse Sinusse ja ära pane meid usaldama meid endid. Kaitse meid. Halasta meie peale ja halasta kõigi usklike meeste ja naiste peale. Õnnista ja laota rahu meie õpetaja Muhammadi, Sinu teenri ja prohveti, Sinu sõbra ja armastatu, Sinu ülemvõimu ilu ja Sinu kunsti monarhi, Sinu soosingu olemuse ja Sinu juhendamise päikese, Sinu tõendite keele ja Sinu halastuse näidise, Sinu loomingu valguse ja Sinu olendite hiilguse, Sinu olendite paljususes esineva Sinu ühtsuse lambi ja Sinu olendite talismani avalikustaja, Sinu usulise suveräänsuse sõnumitooja ja Sulle meelepäraste asjade teavitaja, Sinu nimedes peituvate aarete kuulutaja ja Sinu teenrite juhendaja, Sinu tunnusmärkide tõlgendaja ja Sinu usulise ilu peegli, Sinu tunnistamise ja Sulle tunnistuse andmise mooduse, Sinu poolt armastatud ja kõikidele maailmadele halastuseks saadetud

sõnumitooja, tema pere ja kaaslaste, ta prohvetite ja sõnumitoojate hulgas olevate vendade, Sinu inglite ja Sinu õiglaste teenrite peale. Aamen.

KAHEKSAS SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ * إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ
الْإِسْلَامُ

„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima nimel!“

„Jumal, pole ühtegi teist jumalust peale Tema, Igavesti Elava, Ise Eksisteeriva.“ (El-Bekara: 225)

„Tõesti, Jumalaga olev usk on islam.“ (Ali Imran: 19)

Kui sa soovid mõista seda maailma ning inimese hinge selle maailma sees, ja inimese religiooni olemust ja väärtust, ning seda, kuidas maailm on vangla, kui ei ole Tõelist Usku, ja et ilma religioonita muutub inimene kõige õnnetumaks olendiks, ning see on nii,

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَا اللَّهُ

Oo Jumal! ja ei ole teist jumalat peale Jumala, kes lahendaks selle maailma talismani ning tooks inimese hinge välja pimedusest, siis kuula ja mõtiskle selle võrdluse üle:

Palju aega tagasi asusid kaks venda pikale teekonnale. Nad liikusid edasi, kuni tee hargnes. Teelahkmel nägid nad tõsise olemisega meest ja küsisid talt: „Milline on hea tee?“. Ta vastas neile: „Teel paremale on rändur sunnitud täitma seadusi ja korda, kuid selle raskuse sees on turvalisus ja õnn. Seevastu teel vasakule on vabadus ja pole mingeid piiranguid, kuid selle vabaduse sees on oht ning nurjatus. Valik on teie!“ Kuulnud seda, öeldes:

أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي

„Tõesti, ma panen oma usu Jumalasse“, astus hea iseloomuga vend parempoolsele teele ning allus korrale ja reeglitele. Teine vend, kes oli ebamoraalne ja laisk, valis vasakpoolse tee, kuna seal puudusid piirangud. Oma kujutlusis järgneme sellele mehele olukorras, mis tundus lihtne, kuid tegelikkuses on koormav.

Niisiis läks see mees mäest üles ning alla orgu, kuni ta leidis end üksikult kõnnumaalt. Korraga kuulis ta hirmuäratavat heli ning nägi, et suur lõvi oli väljunud metsast ja kavatses teda rünnata. Ta põgenes. Põgenedes jõudis ta 60 jardi sügavuse kuivanud kaevu juurde ja

oma suures hirmus hüppas sinna sisse. Ta oli kukkunud pool maad, kui ta käed puudutasid puuoksa, ning ta haaras sellest kinni. Puul, mis kasvas kaevuseintest välja, oli kaks juurt. Kaks rotti, üks valge, teine must, ründasid ja närisid neid. Mees vaatas üles ja nägi, et lõvi ootas vahimehe kombel kaevusuu juures. Ta vaatas alla ja nägi hirmsat draakonit, kes tõstis oma pea mehe jala ligidale, 30 jardi kõrgusele. Draakoni suu oli sama suur kui kaevusuu. Siis vaatas mees kaevuseintele ning nägi, et mürgised maod ja satikad olid kogunenud tema ümber. Ta vaatas üles kaevusuu suunas, ning nägi suurt viigipuud. Kuid see ei olnud tavaline puu – see kandis paljude erinevate puude vilju pähklistest granaatõunteni.

Niisiis, tulenevalt oma mõtlemisvõime puudulikkusest ja rumalusest, ei saanud mees aru, et see ei olnud tavapärane olukord, need asjad ei olnud seal juhuslikult ja nendes veidrates olendites olid peidus müstilised saladused. Samuti ei saanud ta aru, et oli keegi väga võimas, kes neid olendeid juhtis. Siis, kuigi tema süda, hind ja mõistus salaja nuuksusid ja halasid selle koleda situatsiooni üle, teeskles tema kurjusest vallatud hing, et

see pole midagi; tema hing sulges oma kõrvad, südame ja hinge nutule, ning, pettes ennast, hakkas sööma puuvilju, justkui ta oleks aias. Kuid mõned viljad olid mürgised ja kahjulikud. Kõikvõimas Jumal ütleb jumalikus hadithis: „Ma olen selline nagu mu sulased arvavad, et olen.“

Niisiis, tulenevalt oma rumalusest ning mõistmatusest, arvas see õnnetu mees, et see, mida ta nägi, on tavaline, ning on tegelik tõde. Seega oli see ka viisiks, kuidas teda koheldi, koheldakse ning edaspidigi alati kohtlema hakatakse. Ta ei sure, ta on sellest päästetud, kuid ta ka ei ela – ta piinleb. Nüüd jätame selle pahaendelise mehe tema piinadesse ja läheme tagasi, et võiksime arutleda teise venna olukorra üle.

See õnnelik ja arukas inimene läks oma teed, kuid ei kannatanud selliseid viletsusi, nagu tema vend, kuna tänu oma headele tavadele mõtles ta headest asjadest ning kujutles häid asju. Kõik oli tema suhtes sõbralik ja tuttav. Ta ei kannatanud mingeid raskusi nagu tema vend, kuna ta tundis reeglid ja järgis neid. Tema jaoks oli see lihtne. Ta käis oma teed

vabalt, rahus ja turvatundes. Siis sattus ta aeda, kus olid kenad lilled ja puuviljad, ja kuna selle eest ei hoolitsetud – ka mädanenud ja röpased asjad. Tema vend oli samuti sisenenud sellisesse aeda, kuid oli märganud vaid röpaseid asju, ja need olid ta kõhu keerama pannud, nii et ta lahkus sealt ja liikus edasi, olemata võimeline puhkama. Kuid see mees käitus reegli „vaata kõiges head külge“ järgi ja ei pööranud tähelepanu mädanevatele asjadele. Ta sai palju kasu headest asjadest ning puhkas hästi, ning pärast seda jätkas oma teed.

Hiljem sisenes ta laia kõrbesse, nagu ta vendki, ja kuulis äkitselt teda ründava lõvi mõiret. Ta kartis, kuid mitte nii väga kui ta vend, kuna tema heade mõtete ja positiivse suhtumise tõttu mõtles ta endamisi: „Sellel kõrbel on valitseja, ja on võimalik, et see lõvi on tema teener ning täidab tema käsku,“ ning leidis sellest lohutust. Kuid siiski ta põgenes, kuni jõudis samuti 60 jardi sügava tühja kaevu juurde. Ta viskus sellesse kaevu. Nagu ka tema vennal, haaras ta käsi poolel teel alla puuoksast, nii et ta jäi õhku rippuma. Ta vaatas ja nägi kaht looma närimas puu juuri. Ta vaatas üles ning nägi lõvi, ja vaatas alla ning nägi

draakonit. Just samuti kui tema vend, nägi ta väga imelikku olukorda. Ta oli hirmunud, nagu ta vend oli olnud, kuid tema hirm oli tuhat korda väiksem kui tema vennal, kuna tema hea moraalitunnetus oli talle andnud head mõtted, ja head mõtted näitavad kõiges head külge. Seetõttu mõtles ta:

„Need imelikud juhtumid on kellegagi ühenduses. Tundub ka, et need olendid tegutsevad kellegi käsu järgi. Sellisel juhul sisaldavad need asjad talismani. Jah, kõik juhtub varjatud valitseja käsul. Seega ei ole ma üksi. Varjatud valitseja jälgib mind, paneb mind proovile, ta tõukab mind kusagile mingil põhjusel ja kutsub mind sinna. Uudishimu, mis tõusetub sellest meeldivast hirmust, ja need mõtted õhutavad mind ütlema: „Mind huvitab, kes see on, kes mind proovile paneb, tahab ennast mulle tutvustada ja tõukab mind mingil imelikul põhjusel sellele veidrale teele.“

Siis tõusis soovist tunda talismani omanikku, armastus tema vastu, ja sellest armastusest omakorda tõusis soov talismanist aru saada. Sellest soovist tõusis tahe evida häid omadusi, mis valmistaks talismani omanikule head

meelt. Siis vaatas mees puu peale ja nägi, et see oli viigipuu, kuid see kandis tuhandete puude vilju. Siis lahkus temast kogu hirm, kuna ta sai aru, et viigipuu oli nimekiri, loetelu, demonstratsioon. Varjatud valitseja pidi olema kinnitanud sellele puule näited kõigist puudest aias läbi ime ja talismani, ning pidi olema kaunistanud puu sellisel viisil, et see osutaks igale toidule, mida ta oli oma külaliste jaoks valmistanud, kuna pole mingit muud võimalust, kuidas saaks üks puu kanda tuhandete erinevate puude vilju. Siis hakkas mees paluma, et teda inspireeritaks talismani võtmega. Ta hüüdis: „Oo selle koha valitseja! Ma olen juhtunud sinu juurde ja sinult pelgupaika otsinud. Ma olen sinu teener ja soovin sulle meeltemööda olla. Ma otsin sind.“ Pärast seda, kui ta oli lausunud selle palve, lahknesid ootamatult kaevuseinad ning avanes uks, mis viis imelisse kaunisse vaiksesse aeda. Tõesti, draakoni lõuad muutusid usteks, ja nii draakon kui lõvi muutusid kaheks teenriks, kes kutsusid meest sisenema sellesse imelisse aeda. Lõvi muutus tema jaoks isegi taltsaks hobuseks.

Oo mu laisk hing! Oo mu kujutletav sõber!
Tule! Võrdleme nende kahe venna olukorda

nii, et saaksime aru, kuidas tekib hea heast ja kurjus kurjast. Saagem teada.

Vaata, õnnetu reisija vasakpoolsel teel on kogu aeg hirmunud ning kardab kukkuda draakoni suhu, samas kui õnnelik reisija kutsutakse õitsvasse imelisse aeda, mis on täidetud puuviljadega. Õnnetu süda peksleb kohutavast õudusest ja raskest hirmust, samas kui õnnelik süda jälgib imelikke juhtumeid kui vaimustavaid õppetunde, nauditava hirmu ja armastava teadmise. Samuti kannatab õnnetu meeleheite, mahajäetuse ja üksinduse piinu, samas kui õnnelik naudib end, täis lootust, igatsust ja kuuluvustunnet. Veelgi enam, õnnetu näeb ennast metsikute elajate temavastaste rünnakute vangina, samas kui õnnelik on austatud külaline, kes on sõbralikes suhetes ning naudib end koos oma suuremeelse võõrustaja imelike teenritega. Samuti kiirendab õnnetu oma piinu, andes järele ahvatlusele tarbida vilju, mis näiliselt on maitsvad, kuid tegelikkuses mürgised. Viljad on vaid näited – on luba neid maitsta, et oskaks pärast leida lemmikud originaalid ning hakata nende tarbijaks, kuid ei ole luba õgida neid loomalikult. Kuid õnnelik mees maitseb neid,

mõistab, jätab nende söömise hilisemaks ajaks ning naudib ootust. Lisaks sellele eksib õnnetu mees iseenda vastu. Oma vähese taiplikkuse tõttu muudab ta täiesti päevselge tõe enese jaoks tumedaks ja rusuvaks hirmuks, põrgulikuks meelepetteks. Ta ei vääri kaasatundmist, samuti ei ole tal õigust kellelegi kurta.

Näiteks, kui inimene on suvel meeldival banketil imelises aias oma sõprade keskel, ning joobub räpastest joovastavatest ainetest, siis kujutleb ta, et on näljane ning alasti keset talve metsikute loomade keskel, ning hakkab karjuma ja nutma; siis ei vääri ta kaasatundmist, ta on iseenese vastu eksinud ning solvab oma sõpru, kujutledes, et need on metsikud elajad. Õnnetu vend on just selline. Kuid õnnelik vend näeb tõe. Tõde on hea. Läbi tõe ilu tunnetuse on õnnelik vend aupaklik tõe omaniku vastu, ning seega väärib tema halastust. Seetõttu saab selgeks Koraani värss: „*Mis iganes hea jõuab sinuni, on Jumalalt ning mis iganes halb jõuab sinuni, on sinust enesest.*“ (En-Nisa': 79). Kui sa võrdled muid erinevusi samamoodi, saad aru, et esimese venna kuri hing on tema jaoks valmistanud

teatud laadi Põrgu, samas kui teise head kavatsused, heasoovlikkus, hea iseloom ja head mõtted on lubanud tal saada rikkalikku preemiat, tunnetada tõelist õnne ja heaolu, ning näidata säravat vooruslikkust.

Oo mu hing! Ja oo sina, kes sa kuulad seda lugu koos mu hingega! Kui sa ei taha olla õnnetu vend, **vaid olla õnnelik, siis kuula Koraani, allu selle käskudele, pea neist kinni ja käitu nende järgi!**

Kui sa oled mõistnud tõesid selles võrdlusloos, siis oled sa võimeline panema neid vastavusse tõdedega religioonis, maailmas, inimeses ja usus Jumalasse. Ma ütlen sulle kõige tähtsamad aspektid, mille tagajärjel sina tuleta ise enda jaoks olulisemad punktid.

Seega, vaata! Kahest vennast ühel on usklik hing ja õiglane süda. Teine on uskumatu hinge ning kõlvatu südamega. Kahest teest parempoolne on Koraani tee ja usk Jumalasse, samas kui vasakpoolne on mässumeelsuse ja salgamise tee. Aed rändurite teel on inimese põgus elu inimühiskonnas ja tsivilisatsioonis, kus headus ja kurjus ning head ja halvad,

puhtad ja räpased asjad eksisteerivad kõrvuti. Mõistlik inimene on see, kes järgib reeglit:

خُذْ مَا صَفَا دَعْ مَا كَدَرَ

„Võta see, mis on meeldiv ja puhas, ja jätta see, mis on murettekitav ja hägune.“ ning läheb läbi elu hingerahus. Kõrb, see on siinne maailm. Lõvi on surm ja ettemääratud tund. Kaev on inimese keha ja tema eluaeg, samas kui selle 60-jardine sügavus märgib inimese keskmist eluiga. Puu on eluperiood ning elu olemus. Kaks looma, üks valge ja üks must, on päev ja öö. Draakon on tee Vahemaailma ja eeskoda tulevasse ellu, tema suu on haud. Kuid uskliku jaoks on see uks, mis avaneb vanglast aeda. Mürgised maod ja sitikad - need on selle maailma viletsused, kuid uskliku jaoks on nad kui õrnad jumalikud hoiatused ja Kõige Halastajama soosingud, et hoida teda libisemast sügavale hoolimatuse unne. Puu viljad on siinse elu annid, mille Kõige Heldem on loonud tulevase elu andide nimekirja kujul, ning hoiatused, näited ja proovid, mis kutsuvad kliente ostma paradiisivilju. Puu, mis kasvatab paljusid erinevaid vilju, kuigi on vaid üks puu, viitab Igavesti Palutavale kuuluva

võlglase pitserile ning jumaliku religioossuse ja suveräänsuse templile. Sest „teha kõik ühest“, ehk siis teha kõik taimed ja viljad mullast ning luua kõik loomad vedelikust, luua kõik loomade jäsemed ja organid lihtsast toidust, samuti „kõige tegemine ühest“, nagu ka kunst kududa lihtsat nahka ning teha iga looma erinev liha suurest valikust erinevatest toitudest, mida loomad söövad, on järeleaimamatu igaviku eelse ja järgse aja Valitseja pitser, mis on iseloomulik ainult Ainsale, Igavesti Palutavale. Kindlasti on ühest kõige ja kõigest ühe tegemine märk, mis on iseloomulik vaid kõige Loojale, Kõigevägevamale.

Mis puutub talismani, siis see on loomise eesmärgi müsteerium, mille saab lahendada läbi uskumise müsteeriumi. Võti sinna on tunnistada

يَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

„Pole teist jumalust peale Jumala, ja, Jumal, pole teist jumalat peale Tema, Igavesti Elava ja Ise Eksisteeriva“. Draakoni suu muutub ukseks aeda, mis on märgiks sellest, et kuigi eksinutele ja mässumeelsetele on nende meeleheites ning unustuses neile hauda avanev uks

murettekitav kui koobas, ning kitsas kui draakoni kõht, on see samas inimestele, kes järgivad Koraani ning usuvad, ukseks, mis avaneb selle maailma vanglast surematuse aasadele, katsepõllult paradiisiaedadesse, ning eluraskustest Kõige Halastajama armulikkusesse. Metsiku lõvi muutumine sõbralikuks teenriks ning taltsaks ratsuks on märgiks, et kui eksinud inimestele on surm, igavene lahkumine nende armastatud inimestest, ja nende väljaheitmine selle maailma teeseldud Paradiisist kibe, ning tundub igavikuna hüljatuse ja üksinduse hauakoopas, siis valgustatud ja Koraani järgivatele inimestele on see vahend, ühinemaks taas oma vanade sõpradega ning nende armastatutega, kes on juba lahkunud järgmisse maailma, vahend, sisenemaks nende tõelisele kodumaale ja asumaks elama igaveses õnnes. Nende jaoks on see kutse selle maailma vanglast Paradiisi aasadele ja aeg saada kätte tasu Kõige Halastajama ja Armulikuma heldusest; see on tasu Temale allumise eest ja vabastus elukohustuste raskusest, ning puhkus jumalateenimise ja katsumuste treeningust.

Lühidalt: kes iganes muudab selle mööduva elu oma eesmärgiks, on tegelikkuses Põrgus,

isegi kui tundub, et ta on Paradiisis, ning kes iganes keskendub täie tõsidudega igavesele elule, saavutab õnne mõlemas maailmas. Kui iganes keeruline ja vaevaline see maailm tema jaoks ka on, siis, kuna ta näeb seda ooteruumina Paradiisi, kannatab ta selle välja ja tänab Jumalat oma kannatlikkuses...

اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنَا مِنْ اَهْلِ السَّعَادَةِ وَ السَّلَامَةِ وَ الْقُرْآنِ
وَ الْاِيْمَانِ آمِيْنُ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلٰى اٰلِهِ وَ
صَحْبِهِ بِعَدَدِ جَمِيعِ الْحُرُوْفَاتِ الْمُتَشَكِّلَةِ فِي جَمِيعِ
الْكَلِمَاتِ الْمُتَمَثِّلَةِ بِاَذْنِ الرَّحْمَنِ فِي مَرَايَا تَمْوُجَاتِ
الْهَوَاءِ عِنْدَ قِرَاءَةِ كُلِّ كَلِمَةٍ مِنَ الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ قَارِءٍ
مِنْ اَوَّلِ النُّزُولِ اِلَى آخِرِ الزَّمَانِ وَ اَرْحَمْنَا وَ وَالدِّينَا
وَ اَرْحَمِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ بِعَدَدِهَا بِرَحْمَتِكَ يَا
اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ آمِيْنِ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

Oo Jumal! Aseta meid inimeste hulka, kelle päralt on õnn, turvalisus, Koraan ja usk. Aamen. Oo Jumal! Anna rahu meie õpetajale

Muhammadile, tema perele ja kaaslastele kogu Koraani tähtede arvus, millest moodustuvad selle sõnad, mida esitati Kõige Armulisema loal kõigi Koraani retsiteerijate poolt kõikide nende sõnade retsiteerimise õhulainete peeglites alates selle esimesest ilmutusest kuni aegade lõpuni. Ja halasta meie ja meie vanemate peale, ja halasta kõigile usklikele meestele ja naistele nende sõnade arvus läbi Oma halastuse, oo halastajatest Kõige Halastavaim. Aamen. Ja kõik kiitused olgu Jumalale, kõikide maailmade Ülalpidajale.

Palveaegades peituv tarkus

ÜHEKSAS SÕNA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ * وَلَهُ
الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ
تُظْهِرُونَ

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

*„Seega ülistatud olgu Jumal kui teile saabub õhtu
ja kui jõuab hommik. Ja Temale olgu tänud taevastes
ja maa peal, öösel ja keskpäeval.“*

Vend! Sa küsid mult viies ettenähtud ja kindlaks määratud palveajas peituva tarkuse kohta. Ma toon esile vaid ühe paljudest näidetest nende aegade tarkuse kohta.

Jah, nagu iga palveaeg märgib tähtsa pöörde algust, nii on ka igaüks neist peegliks jumalikule väele ja kõikehõlmavatele Jumalikele tasudele selle väe sees. Seega, rohkem ülistust on määratud Kõige

Vägevamale nendel aegadel, rohkem kiitust ja tänu kõigi tema loendamatute tasude eest, mis me saime palveaegade vahel - see ongi ettenähtud palvete tähendus. Et veidi mõista seda delikaatset ja sügavamõttelist tähendust, peaksid sa koos minu hingega kuulama järgnevaid viit punkti.

ESIMENE PUNKT

Palvete mõte on ülistamine, kiitus ja tänu Kõikvõimsale Jumalale. Seega, öelda „Kiitus olgu Jumalal“ nii sõnade kui tegudega Jumala hiilguse ja täiuslikkuse ees, on Tema pühitsemine ja kummardamine. Väljendamine läbi oma sõnade ja käitumise Tema eheda täiuslikkuse ees, et Jumal on suurim, on Tema ülistamine. Ütlemine, et kiitus olgu Jumalal nii südame, keele kui kehaga, on tänu väljendamine Tema täieliku ilu ees. Seega, ülistus, kiitus ja tänu on justkui palve seemned. Sellepärast on need asjad olemas igas palve osas, igas selle teos ja sõnas. Just seetõttu korratakse neid õnnistatud sõnu pärast palvet kolmkümmend kolm korda selleks, et tugevdada ja korrata palvete mõtet. Läbi nende kinnitub palve mõte.

TEINE PUNKT

Jumalateenistuse tähendus on see, et teenija näeb omaenda vigu, jõuetust ja vaesust, ning Jumalikus kohtus heidab armastuses ja imetluses silmili Jumaliku täiuse, halastuse ja Igavesti Palutu väe ees. Seega, just nagu Jumalik ülemvõim nõuab austust ja kuulekust, nõuab Jumalikkuse pühadus, et teenija näeb oma vigu, otsides andestust, ja läbi oma ülistuse ning Jumala kiituse teadustab, et tema Ülalpidaja on puhas ja veatu ning üle kõigist eksiteele läinud inimeste väärarusaamadest, ning püha ja vaba kõigist universumi vigadest.

Samuti nõuab Jumalikkuse täiuslik vägi, et läbi omaenese ja kõigi teiste olendite nõrkuse mõistmise ja Igavesti Palutu loodu majesteetlikkuse imetlemise, ja kummardudes sügavale oma alandlikkuses, otsib inimene Temalt pelgupaika ning paneb oma usalduse Temasse.

Ka nõuab Jumaliku halastuse piiritu varakamber, et teenija teadustab omaenese ning kõigi olendite vajadusi ja võimetust läbi palve, ning teadvustab oma Ülalpidaja tasusid ja kinke läbi tänuavalduste, ülistuse, ning

öeldes, et olgu kiidetud Jumal. Seega, palvete sõnad ja teod hõlmavad neid tähendusi ning on kehtestatud Jumalikkuse poolt.

KOLMAS PUNKT

Just nagu inimene on miniatuurne näidis suuremast maailmast, ning suura Al-Fatiha on särav näide Vägeva Väärikuse Koraanist, on ka ettenähtud palved kõikehaaravaks pühaks kaardiks ja hiilgavaks teeviidaks ülistusse, mis osutab kõikvõimalike olendite kõigile jumalateenimise varjunditele.

NELJAS PUNKT

Kella sekundi, minuti, tunni ja päevaosuti, mis näitavad, et nädalad on üksteisega sarnased, on näited üksteisest ning järgnevad üksteisele. Samamoodi näevad päeva ja öö vaheldumine, mis on nagu sekundid siin maailmas – Kõikvõimsa Jumala tohutul kellal – ning aastad, mis on selle minutid, ning inimese elutsükli etapid, mis näitavad tunde, ning maailma elutsükli etapid, mis näitavad päevi, välja sarnased, on üksteise näited, sarnanevad üksteisele ning kutsuvad üksteist.

Näiteks:

Fajri palve aeg, varajane hommik: see aeg kuni päikesetõusuni sarnaneb ja meenutab varajast kevadet, emaüas eostumise momenti ja esimest taeva ja maa loomise kuuest päevast; see meenutab Jumalikke toiminguid, mis nendes hetkedes eksisteerivad.

Duhri palve aeg, just pärast keskpäeva: see sarnaneb ja viitab kesksuvele ja nooruse tippajale, inimese loomise ajale maailma elutsükliks, ning meenutab halastuse ilminguid ja ohtraid tasusid, mida need sisaldavad.

Asri palve aeg, pärastlõuna: see on nagu sügis, vanadus, viimase Prohveti (olgu rahu temaga) aeg, tundud ka kui Õnnistuse Ajastu, meenutab Kõige Halastajama jumalikke tegusid ning soosinguid nendes.

Maghribi palve aeg, päikeseloojang: läbi paljude olendite lahkumise sügise lõpul, läbi inimese surma ja maailma ülestõusmise eelse hävingu meenutuse, tuletab see aeg meelde Jumaliku hiilguse ja täiuslikkuse ilminguid, ning äratav inimese tema järelemõtlematusest.

Isha palve aeg, videvik. See aeg, meenutades pimedust, katmas kogu päevast maailma musta rüüga, talve, peitmas maailma surnud

palet oma valge surilinaga, ning isegi surevate ja unustusehõlma langevate inimeste teod, kui see maailm, testimiseks mõeldud ala, suletakse igaveseks, teadustavad Kõige Hiilgavama ja Allutavama Alistaja aukartustäratavust ning võimsust.

Mis puutub öisesse aega, siis, meenutades nii talve, hauda kui Vahemaailma, tuletab see inimesele meelde, kui väga vajab inimese hing Kõige Halastajama halastust. Tahajjudi palve teavitab, milline vajalik valgus see on huaöö ja Vahemaailma pimeduse jaoks. See hoiatab inimest selle eest, ja läbi Tõelise Andja piiritu tasu meenutamise teadustab, kui väärtuslik on Tema kiitmine ja tänamine.

Ja teine hommik tuletab meelde Ülestõusmise Hommikut. Sest kindlasti, kui iganes mõistlik, vajalik ning kindel selle öö hommik on, on Ülestõusmise Hommik ja kevad, mis järgnevad Vahemaailmale, sama kindlad.

Seega, just nagu iga nendest viiest ajast märgib tähtsa pöörde algust, ja meenutab teisi tähtsaid pöördeid, meenutab igaüks neist läbi suurepärase Igavesti Palutava väe

realseerumise Jumaliku väe imesid ning Jumaliku halastuse kinke igal aastal, igas eas ja iga ajajärgul. Teisisõnu, ettenähtud palved, mis on sisemine kohustus ja jumala teenimise alus ning vaieldamatu kohustus, on kõige sobivamad just nendel aegadel.

VIIES PUNKT

Loomult on inimene väga nõrk, kõik puudutab teda, kurvastab teda ning saadab teda ahastusse. Samuti on ta võimetu, samas on viletsus ning vaenlased, mis teda piinavad, äärmiselt rohked. Ka on inimesel väga palju vajakajäämisi, samas on tema vajadused suured. Ta on ka laisk ja oskamatu, samas on ta elu kohustused kõige koormavamad. Samuti on tema inimlikkus ühendanud ta terve universumiga, samas piinab teda pidevalt tema armastatud ja tuntud asjade kadumine. Tema mõistus näitab talle vaimustavaid eesmärke ning kestvaid kasumeid, samas on tema käed lühikesed, tema elu põgus, tema võim nõrk ja tema kannalikkus väike.

Sellest on selgesti arusaadav, kui hädavajalik on hingele varahommikul **Fajiri** palve ajal, et sel oleks vahend, esitamaks avaldust

Kõigevägevaima, Kõige Kaastundlikuma ja Kõige Kaunima kohtusse läbi palve ja anumise, et otsida Temalt edu ja abi, ning kui vajalik tugi see palve on, et inimene suudaks taluda kõike, mis päeva jooksul temaga juhtub, ning täita kohustusi, mis temale asetatud on.

Zuhri palve aeg, just pärast keskpäeva, on päeva seniit ja algus selle õhtusse kaldumisele, kui päevatööd lähenevad oma lõpule; see on aeg lühikeseks puhkehetkeks tööpingest, kui hing vajab pausi kõigest rügamise tekitatud hoolimatusest ja tundetusest, aeg, milles Jumalikud tasud avalduvad. Igaüks võib mõista, kui hea ja meeldiv, kui vajalik ja sobiv on inimhingele päevase palvuse palvetamine, mis tähendab vabanemist pingest, hoolimatuse maharaputamist, ning kõigi nende mõttetute, mööduvate asjade seljataha jätmist ja Tõelise andide Andja ja Igavesti Ise-Eksisteerija kohtust kinnihaaramist, see on aeg Teda kiita ning tänada Teda kõigi Tema kinkide eest, otsida Temalt abi ning läbi Tema väe ja suuruse ees kummardamise väljendada oma jõuetust ja teadvustada oma imetlust, armastust ja alandlikkust. See, kes seda ei mõista, ei ole tõeline inimene.

Mis puutub **Asri** palve aega pärastlõunal, siis see meenutab sügise melanhooliat ja vanaduse nukrust ning sünget aegade lõppu. See on ka see aeg, kui päevasündmused jõuavad kokkuvõtteni, ja aeg, kus Jumalikud tasud, mida oled sel päeval saanud – nagu tervis, heaolu ja kasumlikud kohustused – on kogunenud terviklikuks, ning see on aeg, mis läbi loojangule vihjava vägeva päikese meenutab, et inimene on vaid külaline, ning kõik on kaduv ja püsimatu. Sel ajal igatseb inimhing igavikku, ja selliseks ta oligi loodud, see austab heasoovlikkust ja seda piinab eraldatus. Seega, igaüks, kes on tõesti inimene, võib mõista, milline vaimustav kohustus, milline asjakohane teenistus, milline sobiv viis tasuda inimloomuse võlga, tõesti, milline paslik nauding on palvetada pärastlõunast palvet. Palvetada Igikestva ja Igavesti Ise-Eksisteeriva igaveses kohtus, tähendab pelgupaiga saamist lõpmatu, igavese halastuse hiilguses, ning tänada ja kiita Teda loendamatute tasude eest, alandlikult kummardades Tema vägevuse ees ja heites maha täielikus alandlikkudes Tema Jumalikkuse igavikulisuse ees, tähendab leida

tõelist lohutust südamele ja rahulolu hingele, ning olla valmis ülistama Teda tema suursugususes.

Maghribi palve aeg päikeseloojangul toob mõtetesse kaduvuse keset kurbi hüvastijätte talve alguses õrnade, armaste suve- ja sügisemaailma olenditega. See meenutab aega, kui läbi oma surma jätab inimene kõik need, keda armastab, oma kurval lahkumisel, ning siseneb hauda. See meenutab, et keset selle maailma surmaagooniate krampe liiguvad kõik selle asukad teistesse maailmadesse, ja selle testimiskoha lamp kustutatakse. See on aeg, mis annab range hoiatuse neile, kes ülistavad mööduvaid lühiealisi armastatuid.

Seega, selliseks ajaks, Maghribi palveks, inimese hing, mis oma olemuselt on peegel, ihaldades Igavest Ilu, pöörab oma näo Igavesti Surematu vägevuse trooni poole, Püsivalt Igikestva poole, kes teeb reaalseks need võimsad tööd ja pöörab ning muudab neid hiiglaslikke maailmasid, ning kuulutades, et Jumal on Suurim üle nende kaduvate olendite, tõmbub neist tagasi. Teenides oma Isandat, paneb inimene oma käed kokku ja tõuseb

Püsivalt Igavese ligidusse, ning öeldes „Kiitus olgu Jumalal“, ülistab ja kiidab ta Tema veatut täiuslikkust, Tema võrratut ilu, Tema igavest halastust. Kuulutades

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

„Sind me kummarama ja sinult me otsime abi“, kuulutab inimene oma austust Temale ja otsib abi Tema ainujumalikkuselt, Tema ainuisikuliselt Jumaluselt, Tema jagamatult ülimuselt. Siis ta kummardab, ning, tunnistades oma nõrkust ja jõuetust koos kogu universumiga, tunnistades oma viletsust ja nurjatust määratu majesteetlikkuse ees, Püsivalt Igavese ääretu võimu ning täieliku vägevuse ees, ütleb: „Ülistatud olgu minu Vägev Ülalpidaja“, ning ülistab oma Suursugust Ülalpidajat. Ning heites maha Tema Olemuse surematu ilu ees, Tema muutumatute pühade omaduste, Tema püsiva igikestva täiuslikkuse ees, hüljates kõik muu kui Tema, kuulutab inimene oma armastust ja ülistust läbi omaenda allaheitlikkuse. Ta leiab Igavesti Kaastundliku. Ning öeldes „Ülistatud olgu minu Ülim Ülalpidaja“, kuulutab ta, et tema

Kõrgeim Ülalpidaja on puhas halvast ja kõrgeim igasugustest puudustest.

Siis ta tunnistab Jumala ainsust ning Muhammadi (rahu ja õnnistused olgu temaga) prohvetlikkust. Ta istub ning pakub omal kulul Surematult Ülikaunile, Püsivalt Hiilgavale anniks tervitusi ja õnnistusi kogu loodu poolt. Tervitades Jumala kõige üllamat sõnumitoojat, kinnitab ta oma truudust temale ning oma kuulekust tema käskudele. Selleks, et uuendada ning valgustada oma usku, peab ta kinni tarkadest reeglitest, mis on kehtestatud universumi palees, ning tunnistab Hiilgava Looja ainsust. Ja ta tunnistab Araabia Muhammadi (rahu ja õnnistused olgu temaga) prohvetlikkust, ning et tema oli ülima Jumala sõnumitooja, see, kes avaldas, kuidas Temale meeltemööda olla ning tõlgendada märke ja värsse universumi raamatus. See ongi Maghribi palve. Nii et kuidas saab kedagi pidada inimeseks, kui ta ei mõista, milline oiuline ja puhas kohustus on päikeseloojangu palve, milline vaimustav ja naudingut pakkuv talitus, milline meeldiv ülistusakt ja milline tõsine asjaolu see on, ja milline lõppematu vestlus ja püsiv õnn see on selles põgusas külalistemajas?

Isha palve ajal ööhakul kaovad viimased päeva jäljed horisondilt ning öö mähib universumi endasse. Justkui Kõige Vägevam ja Hiilgavaim, Öö ja Päeva Muutja pöörab päeva valge lehe mustaks ööleheks läbi oma Jumalikkuse võimsuse, meenutab see lideaalsuse Targima, Kuu ja Päikese Alistaja jumalikkust, kui Ta pöörab rohelisega kaunistatud suvelehed jäisteks valgeteks talvelehtedeks. Ning sellest maailmast kustutatud olendi mahajäänud teod meenutavad Elu ja Surma Looja Jumalikke tegusid lahkunute teekonnal teise, üpris teistsugusesse maailma. See on aeg, mis meenutab Taeva ja Maa Looja aukartustäratavust ning Tema ilu avaldumist selle kitsa, üürikese ja keskpärase maailma täiuslikus hävimises, selle suremises kohutavas surmaagoonias ning avara, igavese ja suursuguse teispooltsuse avaldumises. Ning Universumi Omanik, selle Tõeline Kõrvaldaja, selle Tõeline Armastatu ning kummardamise Objekt, vaid Tema saab olla See Üks, kes hõlpsasti muudab öö päevaks, talve kevadeks ja selle maailma teispooltsuseks nagu keeraks raamatulehti, Tema, kes kirjutab, kustutab nind muudab neid.

Seetõttu, videvikus inimese hing, mis on lõputult jõetu ja nõrk ning lõputult vaene ning vajav ja varjutatud lõputu pimedusega tuleviku ees, ning keset lugematuid sündmusi visklev, palvetab Isha palve, millel on selline tähendus: nagu Abraham ütles oma rahvale:

لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ

„Ma ei armasta loojuid“, otsib ta läbi palve pelgupaika Surematu Kummardusobjekti, Igavesti Armastatu kohtust, ja selles kaduvas maailmas ning üürikeses elus, ja tumedas maailmas ning mustas tulevikus, pöördub ta palvega Püsiva, Igikestva poole, ning lõppematu vestluse hetkel, mõne sekundi sureliku elu jooksul palub ta Kõige Halastavama ja Kaastundlikuma halastust ning Tema juhatuse valgust, mis heidaks valgust tema maailmale ja valgustaks ta tulevikku, ning seoks haavad, mis tulevad kõigi olendite ja sõprade lahkumisest.

Ajutiselt unustab inimene teda unustanud peidetud maailma, ning valab nuuksudes välja oma hingepeinad Halastuse kohtus, ja mis iganes ka ei juhtuks, enne magamist, mis sarnaneb surmaga, toimetab ta oma viimase

ülistustoimingu. Ning selleks, et soodsalt sulgeda oma päevatoimingud, tõuseb ta palveks, ta tõuseb Igavesti Armastatu ja Kummardatu juurde, kohta, kus asuvad kõik surelikud, keda ta armastab, Kõige Vägevama ja Suuremeelsema juurde, kohta, kus asuvad kõik võimetud olendid, kelle eest ta palub, Kõige Kaastundlikuma Kaitsja juurde, et saada päästetud kõigi kahjulike olendide kurja eest, mille ees ta väriseb.

Ta alustab suura Al-Fatiha'ga, see tähendab, et seeasemel, et kiita ja olla kohustatud ebatäiuslike puudulike olendite suhtes, kes ei ole seda väärt, ülistab ja kiidab ta Kõikide Maailmade Kandjat, Kes on Absoluutselt Täiuslik ja Täielikult Sõltumatu ja Kõige Kaastundlikum ja Kõige Suuremeelsem. Ta

ütleb: **إِيَّاكَ نَعْبُدُ** „*Vaid Sind me ülistame.*“ See

tähendab, et hoolimata oma väiksusest, tähtsusetusest ja üksildusest, saavutab ta läbi inimese sideme Kohtupäeva Omanikuga, kes on igaviku eelse ja järgse aja Valitseja, taseme, kus ta on universumis hoolitsetud külaline ja tähtis isik. Läbi kuulutamise:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

„Vaid Sind me ülistame ja vaid Sinult otsime abi,” pöördub ta Tema poole ülistusega kõigi olendite nimel, ja palub universumi võimsaima koguduse ja kogukonna abi. Öeldes:

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

„Juhata meid õigele teele,” palub ta end juhatada õigele teele, mis viib igavesse õnne ja on valgustatud.

Ja nüüd mõtleb ta Kõige Hiilgavama vägevusele, kelle sõdurid on kõik magavad taimed, loomad, peidetud päikesed ja tähed, kes on alla heitnud Tema käsule ning on lampideks ja teenriteks Tema maailma külalistemajas, ning öeldes: „Jumal on Suurim,” kummardab inimene Tema ees. Ta mõtleb kõigi olendite suurele alluvusele. See tähendab, et käsuga كُنْ فَيَكُونُ „Ole! ja see on”, on kõik erinevad olendid igal aastal ja igal sajandil (isegi maa ja universum) igaüks kui hästikäsutatud armee või kuulekas sõdur, vabastatud oma kohusustest, kui nad on saadetud Nähtamatuse Maailma, läbi huku allaheitlikkuse

ja surma, täieliku reeglipärasusega, kuulutab ta: „Jumal on suurim“, ja kummardub Tema ees. Nagu nad on tõstetud ellu, mõned osaliselt, mõned endistena, tõusevad nad ärkamise kevadel ja eluandva trompetihüüuga käsust *كُنْ فَيَكُونُ* „Ole! ja see on“, üles, ja on valmis teenima Jumalat. Ka tähtsusetu inimene järgneb neile ja kuulutab: „Jumal on suurim!“ Olles Ideaalsuse Kõige Halastavama ja Ilu Kõige Kaastundlikuma läheduses, olles sügavalt imetlevalt armunud, ja lõputult pakitsevalt alandlik, ning pühalikult isetu, kummardades imetluses, ta justkui tõuseb ülespoole. Kindlasti oled praeguseks mõistnud, kui meeldiv ja õige ja ülev, kui kõrge ja nauditav, kui mõistlik ja sobiv on kohustus, teenistus ja ülistusakt, ning kui tähtis on palvetada Isha palvet.

Seega, kuna igaüks neist viiest ajast viitab suurele muutusele, on see märk, näitamaks hiiglaslikku Jumalikku teokust ja tunnust Jumalikest tasudest, see on täiuslik tarkus, et, olles võlg ja kohustus, peavad ettenähtud palved olema palvetatud nendel kindlatel aegadel.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
 اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ أَرْسَلْتَهُ مُعَلِّمًا لِعِبَادِكَ
 لِيُعَلِّمَهُمْ كَيْفِيَّةَ مَعْرِفَتِكَ وَالْعُبُودِيَّةَ لَكَ وَ مُعْرِفًا
 لِكُنُوزِ أَسْمَائِكَ وَ تَرْجُمَانًا لِآيَاتِ كِتَابِ كَائِنَاتِكَ
 وَ مِرَاتًا بِعُبُودِيَّتِهِ لِجَمَالِ رَبُّوبِيَّتِكَ وَ عَلَى آلِهِ وَ
 صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ وَ ارْحَمْنَا وَ ارْحَمْ الْمُؤْمِنِينَ وَ
 الْمُؤْمِنَاتِ آمِينَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

„Au olgu Sul! Meil ei ole muid teadmisi, kui need, mida Sina oled meile õpetanud. Sina oled Kõiketeadjaja, Kõige Targem.“

Oo Jumal! Õnnista ja anna rahu sellele, kelle Sina saatsid õpetajana oma teenijatele, neid juhendama teadmises Sinust ja Sinu ülistamises, õpetama Sinu Nimede aardeid ning tõlkima märke universumi raamatust ja peegeldama Sinu Jumalikkuse ülistust. Õnnista ja anna rahu kogu tema perele ja kaaslastele, ning halasta meie kõigi peale ja kõigi usklike meeste ja naiste peale. Aamen. Läbi Sinu halastuse, oo Kõige Halastajam Halastaja!

Kahekümne esimene sõna

(see sõna koosneb kahest osast)

1. osa

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

*„Tõesti, usklikele on ära määratud kindlaajalised
palved.“*

Ükskord ütles mulle üks suure kehaehitusega ning kõrge vanuse ja auastmega mees järgmist: „Palved on head, aga neid viis korda iga päev teha on liialdane. Kuna need ei lõppe mitte kunagi, siis muutuvad nad kurnavaks.“

Palju aega peale seda, kui see mees need sõnad oli lausunud, kuulasin enda hinge ning kuulsin teda lausumas neid samu sõnu. Ma vaatasin lähemalt ja täheldasin, et oma laiskuse kõrvaga omandas mu hing Saatanalt samu õpetussõnu. Siis sain ma aru, et need sõnad olid öeldud küll kõike kurja soovivate hingede

nimel, või oli teda muul moel neid ütlema ajendatud. Seega ma ütlesin: „Kuna minu hing kutsub mind kurjale teele, siis ei saa see, kes ei paranda enda hinge, parandada ka teisi. Sel juhul ma peaksin alustama omaenda hingest.“ Ma lisasin: „Oo hing! Kuula viit hoiatust vastuseks nendele sõnadele, mida sa lausused teadmatuse segaduses, laiskuse diivanil, ükskõiksuse unes“.

ESIMENE HOIATUS

Oo mu armetu hing! Mind huvitab, kas sinu elu on igavene? Kas sul on ühtegi vaieldamatut dokumenti näitamaks, et sa elad järgmise aastani, või isegi homseni? Mis põhjustab sulle igavust, on see, et sulle meeldiks elada igavesti. Sa kurdad oma elu üle, nagu sa jääksid igavesti siinsesse maailma end nautima. Kui sa oleks mõistnud, et sinu elu on lühike ning see möödub viljatuna, siis päris kindlalt ei oleks see sulle igavust põhjustanud, vaid tekitanud sinus tõelist indu ja meeldivat rõõmu kulutada üks tund kahekümne neljast ilusale, meeldivale, lihtsale ja armulisele teenistustegevusele, mis on vahend, saavutamaks tõelist õnne ja igavest elu.

TEINE HOIATUS

Oo mu kõhtu kummardav hing! Iga päev sa sööd leiba, jood vett ning hingad õhku – kas need põhjustavad sulle igavust? Ei põhjusta, sest kuna vajadus nende järele kordub, siis ei ole see igavus, vaid nauding. Sellisel juhul ei tohiks viis igapäevast palvet põhjustada sulle igavust, kuna need köidavad sinu kaaslaste vajadusi, kes asuvad koos sinuga minu keha majas, südame ülalpidamisel, minu hinge elu sees ja minu peenete tunnetuse võimete õhus. Jah, see toimub läbi palvekoputuse Kõige Kaastundlikuma ja Heldekäelisema uksele, et lõpmatus leinas ja muredes vaevatud ning lõpmatutest naudingutest ja lootustest võlutud südamele ülalpidamist ja tugevust hankida. Ja see toimub, pöörates end Igavesti Armastatu halastuseallika suunas läbi viie igapäevase palve, et elu sees saaks siit mööduvast maailmast kiirelt lahkujaid, eraldatusest kisendajaid, kõiki olendeid ühendava vaimu poolt immutatud. Ja kannatades kõige rohkem puudust õhu järele siinse maailma kurblikes, purustavates, murettekitavates, mööduvates, tumedates ja lämmitavates tingimustes, on ainult läbi palvete akna võimalik see, et teadlik

sisetunne ja valgustatud peen teadvus, mis oma olemuselt igatseb igavest elu, mis loodi igaveseks ja on Igavese ja Lõpmatute peegliks ning on lõpmatult peen ja õrn, saaks hingata.

KOLMAS HOIATUS

Oo mu kannatamatu hing! Kas on üldse mõistlik mõelda täna Jumala teenimise möödunud raskustele, palvete keerukusele ja ebaõnne muredele, olla õnnetu ning ette kujutada Jumala teenimise tulevasi kohustusi, palveteenistusi, tulevasi katastroofilisi muresid ning välja näidata kannatamatust? Olles nii kannatamatu, meenutad sa rumalat komandöri, kes, sellest hoolimata, et vaenlase sõjaväe parem tiib liitus tema sõjaväe parema tiivaga ja muutus tema jaoks värskeks jõuks, saatis märkimisväärse väehulga paremale tiivale ja nõrgendas sellega tsentrit. Seejärel, kuigi tema sõjaväe parema tiiva vastas polnud ühtegi vaenlase sõdurit, saatis ta suure väeosa sinna, ning andis neile korralduse tuli avada. Kuna tsentrisse ei jäänud ühtegi väeosa, mõistis seda ka vaenlane, kes ründas tsentrit ning sai seega komandörist jagu.

Jah, sa meenutad seda, sest eilse päeva mured on tänaseks muutunud halastuseks; valu on läinud, samas kui rõõm jääb alles. Takistused on muutunud õnnistusteks ja raskused autasuks. Sel juhul sa ei tohiks end väsinuna tunda, vaid peaksid tegema tõsisel jõupingutusi, et jätkata uue innukuse ja värske entusiasmi. Mis puutub tuleviku päevadesse, siis need pole veel saabunud, ja neist mõtlemine ning igavuse ja väsimuse tundmine on samasugune rumalus, nagu täna tulevikus saabuvale näljale ja janule mõtlemine ning sellepärast karjuma ja kisendama hakkamine. Kuna see on tõsi, siis juhul, kui sa oled mõistlik, mõtled sa Jumala teenimisse puutumas ainult tänasele ja ütled: „Ma veedan ühe tunni sellest meelepärasel, meeldival ja kõrgendatud teenistusteol, mille autasu on suur ja mille koorem on väike.“ Siis muutub sinu mõru masendus magusaks püüdluseks.

Minu kannatamatu hing! Sinult nõutakse kannatlikkust kolmes aspektis. Esimene on kannatlikkus Jumala teenimises. Teine on kannatlikkus patust hoidumises. Ja kolmas on kannatlikkus õnnetusjuhtumiga silmitsi seistes. Kui sa oled arukas, siis võta käesolevas

kolmandas hoiatuses esinevat ilmselget tõde kui endale antud juhust. Ütle mehiselt: „Oo Kõige Kannatlikum“, ja võta oma õlule kolme liiki kannatlikkused. Kui sa ei raiska valel viisil seda kannatlikkuse väge, mille Jumal on sulle andnud, siis sellest peaks sulle piisama, et taluda iga raskust ja õnnetust.

NELJAS HOIATUS

Oo mu rumal hing! Kas Jumala teenimise kohustus on tulemusetu, ja kas selle tasu on väike, et see põhjustab sulle väsimust? Samas, kui keegi annaks sulle natuke raha või ähvardaks sind, suudaks ta sind õhtuni tööle panna ja sina töötaksid väsimatult. Seega, kas on nii, et ettenähtud palved, mis siinse maailma külalistemajas on sinu jõuetule ja nõrgale südamele ülalpidamiseks ja rikkuseks, mis sinu hauas, millest saab sulle kindel elupaik, on ülalpidamiseks ja valguseks, mis Ülestõusmispäeval, millal sinu üle niikuinii kohut mõistetakse, mis on sulle dokumentideks ja tunnistuseks, ning mis Sirati sillal, mida sa oled kohustatud ületama, on sulle valguseks ja ratsuks - kas need on siis asjatud? Kas nende vaevatasu on väike?

Keegi lubab sulle saja liiri väärilist kingitust ja laseb sul tööd teha sada päeva. Sa usaldad seda meest, kes võib oma sõnast taganeda, ja töötad lakkamatult. Nii et kui Üks, Kellele lubaduse murdmine on võimatu, lubab sulle vaevatasuks paradiisi ja kingituseks igavest õnne, ning võtab sind väga meeldivas kohutuses tööle väga lühikeseks ajaks, siis juhul, kui sa seda kohustust ei täida või kui sa käitud süüdistavalt Tema lubaduse suhtes ja alavääristad Tema kingi, täites oma kohustust vastumeelselt nagu see, keda sunniti tööle või kellel hakkas igav, või töötad loiult, siis sa väärid tõsist noomitust ja aukartust äratavat karistust. Kas sa pole sellele mõelnud? Kuigi sa teed väsimatult selle maailma raskeimat tööd hirmust vangisaatmise ees, siis kas hirm igavese vangistuse ees põrgus ei anna sulle innustust täita tõeliselt kergelt ja meeldivat kohustust?

VIIES HOIATUS

Oo mu maailma kummardav hing! Kas sinu lodevus Jumala teenimise ees ja hoolimatus ettemääratud palvete ees tuleneb sinu maiste tegevusalade paljususest, või sellest, et sa ei

leia aega, võideldes elatise nimel? Kas sind loodi ainult selle maailma jaoks, et sa kogu oma aja ainult sellele kulutad? Sa tead, et arvestades oma võimeid, oled sa parem kõigist loomadest, kuid võttes arvesse maise elu jaoks kõige tarviliku hankimist, ei suuda sa võistelda isegi varblasega. Seega, miks sa ei suuda mõista, et sinu elu põhiülesandeks ei ole looma kombel vaeva näha, vaid püüelda ehtsa inimese kombel tõelise ja igavese elu suunas. Lisaks sellele, need asjad, mida sa nimetad maisteks ametiteks, enamasti ei puutu üldsegi sinusse ning on tegelikult tühised asjaolud, millesse sa pealetükkivalt sekkud. Sa jätad olulised asjad unarusse ning veedad oma aega, omandades teisejärgulist teavet, nagu sul oleks elada veel tuhat aastat. Näiteks, sa raiskad oma väärtuslikku aega väärtusetutele asjadele nagu uurimine, millised Saturni rõngad välja näevad, või mitu kana on Ameerikas. Justkui sinust saaks ekspert astronoomias või statistikas.

Kui sa ütled: „See, mis hoiab mind palveid tegemast ja Jumalat kummardamast, ning mis põhjustab minu lodevust, need ei ole kasutud asjad, nagu see eelnimetatu, vaid olulised

küsimused, nagu elatise teenimine,” siis minu vastus sellele oleks: „Juhul kui sa töötad saja kuruši suuruse päevapalga eest, ja keegi tuleb sinu juurde ning ütleb: „Tule ja kaeva siin kohas kümme minutit maad, ning sa leiad siis sada liiri väärt briljandi ja smaragdi,” ja millele sina vastaksid: „Ei, ma ei tule, sest siis vähendatakse minu palka kümne kuruši võrra ja minu elatis oleks väiksem,” siis muidugi sa mõistad, kui rumal ettekääne see oleks.” Samamoodi teenid sa siinses aias oma elatist. Kui sa loobud kohustuslikest palvetest, siis kõik sinu püüdluste viljad piirduksid ainult maise, tähtsusetu ja ebaproduktiivse elatisega. Aga kui sa kasutad oma puhkeaegu palveteks, mis võimaldavad sul oma vaimu puhata ning lasevad su südamel võtta hingetõmbeaega, siis sa avastad kaks allikat, mis on tähtsaks ressursiks: nii produktiivseks maiseks elatiseks kui ka sinu elatiseks ja varudeks teispooluses.

Esimene allikas: Läbi kindla kavatsuse saad sa osa kõikide oma aias kasvavate taimede ja puude, nii õitsevate kui ka vilja kandvate, kiidulaulust ja ülistustest.

Teine allikas: Mida iganes süüakse aia toodangust, olgu see siis toodetud loomade või inimese, kariloomade või kärbest, ostjate või varaste käe läbi, muutub see nagu sinupoolseks almuseks. Seda kõike aga tingimusel, et sa teed tööd Tõelise Varustaja nimel ja Tema lubatu piires ning näed ennast kui jaotusametnikku, kes jagab Tema vara Tema olenditele.

Seega, näe, milline suur kahjum on tekkinud selle läbi, kes hülgab ettemääratud palved; milliseid märkimisväärseid rikkusi ta kaotab. Ning ta jäetakse ilma neist kahest tulemusest ja allikast, mis vastasel juhul paneks teda innukalt tööle ning tagaks tema moraali tugevuse – ta läheb pankrotti. Vananedes ta isegi väsib aiandusest ning kaotab huvi selle vastu, öeldes: „Mis kasu ma sellest saan? Nagunii ma lahkun siinsest ilmast. Miks ma peaksin nii paljude raskustega tegelema?“ Ta upuks tegevusetusesse. Aga esimene mees ütleb: „Ma pean rohkem vaeva nägema nii Jumala teenimise kui ka lubatud tegevustega, et saata veel rohkem külluslikku valgust minu hauda ja hankida rohkem varusid minu eluks teispoolsuses“.

Lühidalt: Oo mu hing! Tea, et eilne on sind hüljanud, ja mis puutub homsesse, siis sa ei saa tõestada, et see oleks sinu päralt. Seega, tea, et sinu tõeline elu on tänases päevas. Niisiis heida vähemalt üks selle tundidest mošeesse või palvematile, teispoolduse varakambrile, millele on pandud alus kui reservfondile tõelise tuleviku jaoks. Tea ka seda, et nii sinu kui ka teiste jaoks on iga uus päev uks uude maailma. Kui sa ei palveta, siis sinu tänane päev lahkub pimeduses ja armetult ning on tunnistajaks sinu vastu Mõõdupuude Maailmas. Igäihe jaoks eksisteerib iga päeval sellest maailmast väljaspool tema isiklik maailm, ning selle olemus sõltub isiku südamest ja tegudest. Samamoodi omandab suurepärase palee peegeldus peeglis peegli värvuse: kui see on must, siis see paistab mustana, kui see on punane, paistab see punasena. Lisaks sellele omandab palee peegeldus peegli omadused: kui peegel on sile, siis see näitab paleed olevat ilusa, kui aga ei ole, siis see näitab paleed inetuna. Kuna see näitab kõige õrnemaid asju olevat jämedakoelised, muudad sina enda maailma vormi oma südame, mõtete, tegude ja soovidega. Sa paned seda kas enda poolt või

enda vastu tunnistama. Kui sa teostad viit päevast palvet ning läbi nende oled pööranud selle maailma Hiilgava Looja poole, siis korraga kogu sinu maailm, mis sinule vaatab, saab valgustatud. Täpselt samamoodi nagu palved on elektripirniks ning sinu kavatsus neid teha puudutab lülitit, ajavad need laiali maailma pimeduse ja näitavad, et maises kaoses eksisteerivad muutused ja liikumised on jumaliku väe tark ja sihipärane korrastatus ning tähendusrikas kirjutis. Nad puistavad su südame üle ühest valgusega täidetud salmist tuleneva valguskiirega:

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

„Jumal on taevaste ja maa valguseks.“, ning sinu selle päeva maailm saab valgustatud läbi selle valguse peegelduse, mis läbi oma helenduse sunnib teda tunnistama sinu kasuks.

Ole ettevaatlik, ära ütle: „Mis on minu palved, võrreldes palvete tegelikkusega?“, sest nagu datlipalmi seeme iseloomustab täiskasvanud puud, iseloomustavad sinu palved sinu puud. Erinevus seisneb ainult kokkuvõttes ja detailides; nagu suursuguse usuõpetlase palved, saavad – isegi kui nad pole

sellest teadlikud – ka sinu ja minu suguste tavaliste inimeste palved oma osa sellest valgusest. Selles tões peitub müsteerium, isegi kui teadlik meel seda ei taju, kuid ilmutus ja valgustatus on erinevad, sõltuvalt nende sooritajate tasemest. Kui palju ka ei oleks tasemeid ja etappe datlipalmi seemnest täiskasvanud puuni, on palvete etapid ja tasemed veelgi arvukamad. Aga selle valgustava tõe olemus on olemas igas tasemes.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ قَالَ الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Oo Jumal! Taga õnnistused ja rahu sellele, kes ütles: "Viis igapäevast palvet on usu tugisambaks", ja tema perele ja kõigile ta kaaslastele.

JÄRELDUS

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

*„Jumala, Kõige Armuliseima ja Halastavaima
nimel!“*

*„Maine elu pole muud kui pettekujutluse
nauding.“*

(Kõrvakiil hoolimatusele ja hoiatavad õppetunnid)

Oo minu ükskõiksusesse uppunud hing, mis näeb siinset maailma magusroana, on unustanud teispooltuse, ning mille eesmärgiks on ainult see maailm! Kas sa tead, keda sa meenutad? Jaanalindu! See märkab jahimeest, kuid kuna ta ei oska lennata, pistab ta oma pea liiva sisse, et jahimees teda ei näeks. Jaanalinnu kogukas keha jääb aga varjamata, ning kütt märkab seda. Aga kuna linnu silmad on liiva sees suletud, ei märka ta jahimeest. Oo mu hing, kaalu järgnevat võrdlust, ning näe seda!

Oma arvamuse piiramine selle maailmaga muudab suure naudingu rängaks valuks. Näiteks elab siin külas, Barlas, kaks meest.

Üheksakümmend üheksa ühe mehe sajast sõbrast on lahkunud Istanbuli, kus nad elavad peenutsevat elu. Ainult üks on veel siia jäänud, aga ka tema läheb sinna ära. Sellel samal põhjusel igatseb see mees Istanbuli ja mõtleb sellest, kuna ta soovib liituda oma sõpradega. Kui talle antakse korraldus sinna minna, on ta üliõnnelik ning läheb rõõmuga. Mis puutub teise mehesse, siis üheksakümmend üheksa tema sõpradest on siit lahkunud. Mõned on hukkunud ja mõned on asetatud kohtadesse, kus nemad ei näe ega neid ei nähta. Ta kujutab ette, et nad on lahkunud ja kadunud äärmisesse viletsusse. See armetu mees sõbruneb nende kõigi asemel ühe külalisega, ning soovib leida lohutust. Läbi selle soovib ta unustada oma ränka valu ja eraldatust.

Oo minu hing! Kõik su sõbrad, eelkõige Jumala poolt kõige armastatumad, on teispool hauda. Üks neist kahest, kes on veel alles, lahkub samamoodi sinna. Nii et ära karda surma, ära ole haua pärast mures ja ära pööra oma pead ära. Vaata mehiselt haua suunas ja kuula, mida see soovib. Naera mehe kombel surmale näkku ning vaata, mida ta tahab.

Ettevaatust! Ära ole hooletu ega sarnane teisele mehele.

Oo minu hing! Ära ütle „Ajad on muutunud, see ajastu on erinev, kõik on siinsesse maailma süüvinud ja kummardavad seda elu. Kõik on joovastunud võitlusest elatise nimel.“ Sest surm ei muutu. Eraldatus ei muundu püsivuseks ning ei saa olema erinev. Inimese võimetus ja vaesus ei muutu, vaid suurenevad. Inimese teekonda ei vähendada, vaid see kiireneb.

Samuti, ära ütle „Ma olen samasugune nagu kõik teised.“ Sest sinu sõprus kõigiga kestab ainult hauani ja kõigiga koos olemisest saadud lohutus õnnetusjuhtumi korral ei oma mitte mingit tähendust teispool hauda. Ja ära arva end olevat vaba ja sõltumatu. Sest kui sa vaatad seda maailma külalistemaja tarkuse silmaga, siis sa näed, et mitte miski pole ilma korra ja eesmärgita. Kuidas sa saad olla väljaspool korda ja ilma eesmärgita? Maailmasündmused, nagu näiteks maavärinad, ei ole juhusemäng. Näiteks, sa näed, et ülimalt hästi korrastatud ja peenelt tikitud särgid, üksteise peal ja üksteise sees, mis on maakera loomade liikidest ja

taimede sortidest moodustunud riided, on üleni kaunistatud ja ehitud eesmärkide ja elutarkuse täheldamistega, ning tead, et maakera tiirleb ja pöörleb ideaalses korras kõigi ülendatud eesmärkide raames nagu ekstaasis Mevlevi. Kuidas siis on nii, nagu üks ateistist kirjastas, et inimesed arvavad surmaga määritud geoloogilisi sündmusi, nagu maavärin, mis meenutab maakera endalt maha raputamas inimkonna ja eriti usklike ükskõiksuse teatud liikide koormat, millesse ta suhtub taunivalt, olevat ilma eesmärgita ja juhuse tagajärje? Kuidas on võimalik, et need näitavad kõigi kannatanute suuri kahjumeid olevat ilma hüvitiseta ja kadunud ilmaasjata, ning asetavad nad hirmuäratavasse meeleheitesse? Nad teevad korraga nii suure vea kui ka sooritavad suure väärteo. Tõesti, sellised sündmused toimuvad Kõigetargima ja Kõigevägevaima käsul, et muuta usklike mööduvat vara almusega samaväärseks ja teha seda püsivaks. Ja need on lepituseks nende pattude eest, mis tulenevad tänamatusest helduses ees. Täpselt samamoodi saabub kord päev, millal alistatud maa näeb oma näo kaunistusi söönud inimeste tegusid, mis

saavad määratud tänamatuse ja Jumalale partnerite omistamise eest, ning leiab neid olevat inetud. Looja käsul pühib ta nad kogu oma näolt ära ja puhastab näo. Jumala käsul valab ta need, kes omistasid Jumalale partnereid, põrgusse, ja ütleb neile, kes on tänulikud: „Tulge ja sisenege paradiisi!“

SISUKORD

Esimene sõna	7
<i>„Bismillah“ (Jumala nimel) on kõikide heade asjade algus.</i>	
Teine sõna	13
Usk kannab Paradiisi seemet ja uskmatust Põrgu seemet.	
Kolmas sõna	18
Kasu ja õnn asuvad kummardamises.	
Neljas sõna	24
Mööduv elu on tehtud kestvaks palvete poolt.	
Viies sõna	28
Meie peamine kohustus: Jumala kummardamine.	
Kuues sõna	34
Usaldus inimesse	
Seitsmes sõna	44
<i>„Kuidas usk valgustab teed igavikku.“</i>	
Kaheksas sõna	55
<i>„Jumal, pole ühtegi teist jumalust peale Tema, Igavesti Elava, Ise Eksisteeriva.“</i>	
Üheksas sõna	70
Palveaegades peituv tarkus	
Kahekümne esimene sõna	88
<i>„Tõesti, usklitele on ära määratud kindlaajalised palved.“</i>	
Laks hoolimatusele ja hoiatavad õppetunnid ..	101
<i>„Maine elu pole muud kui pettekujutluse nauding.“</i>	

